

หนึ่ง

เด็กหญิงจากชนบท

รัชศกเหอผิง¹ ปีที่สิบห้า ลมหนาวพัดมาก่อนเวลาปกติ ยามใกล้สิ้นแสงตะวันอากาศจะเริ่มหนาวจัด ผู้คนในเมืองหลวงล้วนอยู่ภายในบ้านเรือนของตน ถนนทั้งสายจึงเงียบสงัดจนได้ยินกระทั่งเสียงใบไม้แห้งที่ปลิวไปตามพื้นดิน ครู่หนึ่งก็มีเสียงล้อรถม้าแทรกขึ้นมา รถม้าคันนี้มุ่งตรงสู่เขตเมืองหลวงชั้นในที่ขุนนางทั้งหลายอาศัยอยู่ ยิ่งใกล้กำแพงวังหลวงมากเท่าไรก็ยิ่งแสดงถึงฐานะความมั่นคงของผู้อาศัยมากขึ้นเท่านั้น

รถม้ากลางเก่ากลางใหม่เพียงคันเดียววิ่งอยู่บนถนนที่ร้างไร้ผู้คน ตัวรถม้ามั่นคงแข็งแรงดีก็จริง เพียงแต่ดูแปลกตาเมื่อมันวิ่งผ่านกำแพงสูงที่รายล้อมด้วยจวนขุนนางจำนวนมาก มิใช่รถม้าหรูหราที่พบเห็นได้เป็นประจำในละแวกนี้ ทว่าเมื่อถนนร้างไร้ผู้คน ใครเล่าจะสนใจว่ารถม้าแปลกประหลาดคันนี้จะหยุดลงตรงที่ใด

เด็กหญิงคนนั้นถอดรองเท้าขนาดเล็กลงอันเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่นาง

¹ แปลว่า สันติภาพ

มีติดกายไว้แนบอกร่างผอมแห้งนั้นยากจะบอกได้ว่ามีอายุเท่าใด ผู้คนมักคาดเดาว่าอายุของนางคงราวๆ เก้าหรือสิบปีเท่านั้น แต่ความจริงอีกครั้งปีนางก็จะมีอายุสิบสามปีแล้ว

สาวใช้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามไม่สามารถจับคู่เด็กคนนี้กับครอบครัวที่ร่ำรวยอย่างสกุลฟานได้เลยจริงๆ แต่นั่นไม่ใช่หน้าที่ของนางที่จะวิพากษ์วิจารณ์ได้ หากมองอย่างตั้งใจจะพบว่านางมีใบหน้าส่วนหนึ่งที่เหมือนซูหยินจริงๆ และยังมีดวงตาที่ละม้ายกับนายท่าน เพียงแต่ความทรุดโทรมนี้เทียบกับคุณหนูที่อยู่ในอ้อมแขนของซูหยินไม่ได้จริงๆ แล้วเด็กคนนี้มีคู่ควรกระทั่งเป็นบุตรสาวบ่าวรับใช้ในจวนด้วยซ้ำ

รถม้าหยุดลงโดยที่เด็กหญิงไม่ได้สนใจสาวใช้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามว่าจะมองมาอย่างไร สายตาเฉยเมยมองออกไปด้านนอกหน้าต่างตลอด กล่าวได้ว่าเป็นครั้งแรกที่นางเดินทางออกจากเมืองที่ตนอาศัยอยู่ เมืองหลวงในเรื่องเล่าของคนอื่นนั้นเจริญรุ่งเรือง มีผู้คนมากมาย และเต็มไปด้วยการค้าขาย แต่สิ่งที่นางเห็นนั้นแตกต่าง มีเพียงความเงิบลงดังเปล่งราวกับเมืองร้าง สัญลักษณ์ที่พอบอกได้ว่าเมืองแห่งนี้ยังมีชีวิตก็คือโคมไฟที่ประดับไว้ตามบ้านซึ่งสว่างและส่ายไหวตามแรงลม

ทว่าเด็กหญิงไม่แปลกใจ เหมือนตฤณันผูกโยงกับความอ้างว้างเดียวดายและความตายเสมอ ผู้คนมากมายจากไปเพราะความหนาวเย็นเยือกเยือกที่กัดกินร่างกายและชีวิต มนุษย์หลับใหลและจากไปชั่ววันรันดร์ได้ลมหนาวมือเท้าเย็นเฉียบราวกับกิ่งไม้แห้งที่เปราะบาง บางส่วนถูกความหนาวกัดจนกลายเป็นก้อนถ่าน หากไม่ตายก็ต้องตัดอวัยวะบางส่วนทิ้งเพราะใช้การไม่ได้แล้ว มีเพียงความตายหรือความพิการเท่านั้นที่คนยากจนเร็นแค้นจะเลือกได้

นางใกล้ชิดกับความตายมาหลายปี มีเพียงเส้นด้ายบางๆ ที่แบ่งเขตแดนนั้นไว้ เพียงแต่เวลานี้ชีวิตภายนอกจะดีหรือเลวอย่างไรก็ไม่เกี่ยวข้องกับนาง สิ่งที่น่าสนใจจริงๆ ก็คือครอบครัวที่กำลังจะได้พบกันในไม่ช้านี้

“เชิญเจ้าค่ะ”

สาวใช้ลงไปก่อนแล้วยื่นมือออกมารับนางให้ก้าวลงจากรถม้า ต้องใช้ความช่วยเหลือเล็กน้อยเพราะตัวของนางเล็กเกินกว่าจะก้าวขึ้นลงรถม้าด้วยตัวเอง แขนขาของนางเล็กประหนึ่งหนึ่งหุ้มกระดูก

ตอนลงจากรถม้าเด็กหญิงถึงได้เห็นว่า ที่จริงแล้วส่วนที่นางยืนอยู่คือประตูหลังของจวนขนาดใหญ่ มันเป็นเพียงทางเดินเล็กๆ สำหรับขนส่งสิ่งของ นางรู้เรื่องนี้หลังจากเคยทำงานช่วยส่งของในจวนขุนนางมาบ้าง พวกเขาต้อนรับคุณหญิงกลับมาด้วยการให้เข้าทางประตูด้านหลัง ไม่มีใครมาต้อนรับ เกรงว่าหากคนอื่นมาเห็น พวกเขาจะเข้าใจว่าเป็นเพียงสาวใช้ที่เพิ่งมาใหม่เท่านั้น

เด็กหญิงถูกสาวใช้คนนั้นนำทางไปตามทางเดินอันยากลำบากที่โรยด้วยหินกรวด มีโซ่ทางเดินที่ปูด้วยหินสกัดแผ่นใหญ่อย่างด้านหน้า สองข้างทางมีบ่าวรับใช้คอยมองตลอดเวลา พวกเขาอาจไม่รู้เรื่องนี้ แต่สาวใช้ที่นำทางเป็นคนของฐุหยินใหญ่ที่ได้รับความไว้วางใจมาก จึงไม่มีใครเข้ามายุ่งกับเด็กหญิงหรือสอบถามสิ่งที่เกิดขึ้น

พวกเขาไม่รู้เพียงว่าบางที่สายลมในจวนสกุลฟานอาจเปลี่ยนทิศในเวลาไม่นานนับจากนี้

ฝ่ายนั้นพานางเดินผ่านเรือนด้านหลังไปจนถึงลานขนาดเล็กที่ค่อนข้างเก่า รั้วไม้ผู้ซ่อนตัวหลังแนวพุ่มไม้รก ต้นไม้ส่วนใหญ่ในลานนั้นตายแล้ว มีเพียงต้นหลิวใหญ่ต้นหนึ่งยังอยู่กลางลานแห่งนั้น ใบแห้งติดกัน บ่งบอกว่าใกล้วาระสุดท้ายเช่นกัน แม้ลานจะเก่าทรมแต่ก็เห็นได้ชัดว่าเรือนถูกทำความสะอาดแล้ว ถือเป็นความใส่ใจเล็กน้อย

“คุณหนูพักผ่อนที่นี่ก่อนนะเจ้าค่ะ บ่าวเตรียมเสื้อผ้าไว้ด้านในแล้ว หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว ฐุหยินจะมาพบท่านเจ้าค่ะ” สาวใช้คนนั้นเตรียมตัวจะจากไป แต่ก็หยุดหันกลับไปถาม “ต้องการให้บ่าวช่วยหรือไม่เจ้าค่ะ”

“ไม่ ขอบใจ”

เมื่อได้รับคำปฏิเสธสาวใช้คนนั้นก็รีบจากไปทันที ทั้งเด็กหญิงอายุสิบสองปีไว้ที่ลานเพียงลำพัง มองไปทางไหนก็เห็นแต่ความว่างเปล่า ทุกอย่างถูกจัดเตรียมเอาไว้เรียบร้อย แม้มีใช้ของดีที่ที่สุดเท่าที่ใช้นานได้ ผ้าแพรคลุมเตียงก็เป็นของใหม่ เด็กหญิงมองไปรอบๆ พลังวางห่อเสื้อผ้าของตน ในตู้เสื้อผ้ายังมีชุดใหม่ที่พับไว้เรียบร้อย แม้ไม่ใช่ชุดหรูหราแต่ก็ดีกว่าชุดที่นางเคยสวม ไม่มีรูขาดหรือรอยปะชุน ทั้งยังเป็นผ้านุ่มมีใช้ผ้าหยาบระคายผิว

เนื้อตัวผอมแห้งมีแต่หนังหุ้มกระดูกไม่น่ามอง ยิ่งถอดเสื้อผ้าออกก็ยิ่งเห็นซี่โครงอย่างชัดเจน นางมองตัวเองหน้าคั่นห้องทองเหลืองบานใหญ่ เพิ่งได้เห็นตนเองอย่างชัดเจนในเวลาอัน น่าเกลียด... น่าเกลียดจริงๆ ไม่มีคำใดเหมาะสมกับร่างกายเช่นนี้อีก เส้นผมก็ยังแตกปลายแห้งเหลือง

หลังจากมองดูแล้วก็กลับเข้าไปในห้องอาบน้ำ โชคดีพวกเขายังเมตตาให้นางอาบน้ำอุ่น ล้างตัวแล้วจึงขัดด้วยผ้าหยาบจนสะอาดทั่ว จากผิวเหลืองขมุกขมอมก็เผยร่างซึ่งแตกต่างจากพวกใช้แรงงานทั่วไป ผิวของนางมีได้กระดำกระด่างทั่วกลับขาวจืด เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยแดงช้ำจากวันคืนอันเลวร้ายที่ผ่านมา เมื่อสวมเสื้อผ้าที่เตรียมเอาไว้ก็ดูเหมือนว่าจะหลวมเกินไป คล้ายเอาชุดผู้ใหญ่มาให้เด็กสวม

เด็กหญิงมีใครใส่ใจกับสิ่งที่สวม นางกลับรอคอยการพบหน้ากันมากกว่า ในวัยเยาว์นางมีความทรงจำแรงเสียดเกี่ยวกับบิดาที่เป็นคนตัดฟัน ดูเหมือนบิดาผู้นั้นจะรักใคร่นางอย่างยิ่ง แม้ภายหลังมารดาจะให้กำเนิดบุตรชาย เขาก็ยังยกย่องนางเป็นที่หนึ่งในใจ กระทั่งมีอุบัติเหตุร้ายแรง บิดาถูกต้นไม้ใหญ่ในป่าโค่นทับจนสิ้นใจ ความรักใคร่ที่นางพึงมีเพียงเล็กน้อยนั้นก็มลายหายไปเช่นเดียวกัน มารดาผู้จึงเกลียดชังนางมาแต่ไหนแต่ไรก็กลายเป็นปีศาจร้าย

ข่าวของที่บิดาเคยมอบให้ล้นลูกชายเอามาใช้จ่ายสำหรับสองแม่ลูก ขณะที่นางต้องทำงานบ้าน เติบโตขึ้นมาเล็กน้อยก็ขายแรงงานเพื่อแลกเงิน

จนกระทั่งน้องชายปรารถนาของเล่นชิ้นหนึ่ง มารดาก็จูงมือนางที่อายุเพียงหกขวบไปที่ร้านเนื้อ ชายนางแลกกับเงินไม่กี่ตำลึงเพื่อไปซื้อของเล่นกับเสื้อผ้าชุดใหม่ให้น้องชาย

เด็กหญิงไม่เคยเข้าใจว่าเหตุใดมารดาจึงไม่รักนาง เหตุใดชีวิตนางจึงมีราคาเท่ากับของเล่นและเสื้อผ้าชุดหนึ่งเท่านั้น เหตุใดไม่เก็บนางเอาไว้ใช้แรงงาน ให้นางแบกฟืน ตักน้ำ หรือซักผ้าในน้ำเย็นจัดของฤดูหนาว กระทั่งจะทุบตีนางก็ได้ แต่กลับเลือกขายนาง นางไม่เคยเข้าใจเรื่องนั้นเลยว่า เหตุใดชีวิตต้องระหกระเหินเปลี่ยนเจ้านายไปเรื่อย จนกระทั่งสาวใช้คนหนึ่งจากจวนขุนนางใหญ่ปรากฏตัวหน้าร้านสมุนไพรที่นางกำลังทำงานอยู่

ที่แท้ก็เป็นเพราะนางมิใช่มารดาที่แท้จริง เป็นแต่เพียงหญิงชู้ที่ริษยาความสุขสบายของจวนขุนนางใหญ่ อดีตเคยเป็นสาวใช้ในจวนสกุลพ่านที่ปรารถนาปิ่นขึ้นเตียงได้เท่าพ่าน จึงถูกสูหยินขับไล่ออกมา จากนั้นก็ใช้เล่ห์กลร้ายกาจบังคับให้สูหยินใหญ่ต้องคลอดบุตรก่อนกำหนดเพื่อสลับตัวทารก เช่นนั้นจึงไม่เคยเมตตานางเลยแม้แต่นิด

หัวใจที่เจ็บปวดค่อยๆ ผ่อนคลาย มารดาไม่แท้มีรักใคร่ก็ช่างเถิด หว่าปิตามารดาที่แท้จริงควรต้อนรับนางด้วยความรักมิใช่หรือ พวกเราพลัดพรากกันสิบสองปี ควรคิดถึงนางจนแทบขาดใจใช่หรือไม่ เด็กหญิงก็มลงมองมือของตนที่จับกันเอาไว้แน่น

ในที่สุดนางก็จะได้พบใครสักคนที่รักนางจริงๆ คนที่จะไม่ทำร้ายนาง และในที่สุดนางจะกลายเป็นผู้ได้รับความรักเสียที...ใช่หรือไม่

ไปชิงอีได้รับรายงานตั้งแต่แรกแล้ววารถม้าที่เดินทางไปรับบุตร
สาวในสายเลือดของตนเดินทางมาถึงแล้ว ยามที่ได้รับรู้ก็นั่งลงไปครุ่นหนึ่งราวกับไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไร นางรอคอยที่จะได้พบบุตรสาว แต่ขณะเดียวกันก็ลังเล ด้วยรับรู้ประสบการณ์ชีวิตอันยาวนาน ทั้งยังไม่เคยพบหน้าตลอดสิบสองปีที่ผ่านมา ขณะที่ยังมีเด็กหญิงที่นางพุ่มพักรักใคร่

อย่างยับยั้งแต่ได้อุ้มร่างทารกเอาไว้ในอ้อมแขน บัดนี้อีกฝ่ายก็เติบโตเป็นเด็กหญิงที่น่าเอ็นดูและอ่อนโยน หากมีไข้เพราะสายเลือดต่างกัน ก็นับว่าเป็นผลงานอันงดงามวิจิตรของตน

แต่เมื่อฝ่ายนั้นมาถึงแล้วจะปล่อยยี่ห่วยก็ได้ นางจึงเดินตามสาวใช้ออกไปที่เรือนด้านหลัง อันที่จริงยังมีเรือนรับรองมากมายที่อยู่ใกล้เรือนใหญ่ แต่สามีกล่าวว่าเด็กคนนั้นเพิ่งเดินทางมาถึง หากต้อนรับใหญ่โตเกินไปจะกลายเป็นข่าวใหญ่ กล่าวเด็กจะปรับตัวได้ยาก จึงให้ใช้เรือนเก่าด้านหลังที่เงียบสงบไปก่อน แม้เรือนหลังนั้นจะเก่าคร่ำแต่ก็ยังแข็งแรง ให้เด็กคนนั้นอาศัยอยู่ในช่วงแรก เมื่อปรับตัวได้แล้วค่อยขยับขยายมายังเรือนด้านหน้าก็ยังไม่สาย

เมื่อเขาเห็นว่าเหมาะสมแล้วก็ตามนั้นเถิด เมื่อบุตรสาวกลับมาจึงต้องเดินผ่านด้านหลังไปยังบริเวณที่นางแทบไม่เคยก้าวเท้าเข้าไป

สูหยินใหญ่จวนสกุลฟานแรงผีเท้า แต่อย่างสำนวนที่กล่าวว่าพบศัตรูบนทางแคบ ยิ่งเกลียดก็ยิ่งเจอไม่ผิดนัก ร่างหนึ่งปรากฏกายขึ้น เพียงมองรอยยิ้มก็ทำให้ใจไม่เป็นสุข ฝ่ายนั้นมีใช้สตรีงามหยาดฟ้า ยิ่งเทียบกับนางก็ยังต้องยกว่าหลายส่วน แต่ตัวร่างนั้นเต็มไปด้วยเครื่องประดับมีราคา แม้แต่เสื้อผ้าก็หรูหราราวกับเป็นสนมในวังหลวง ด้านหลังยังมีสาวใช้สองคนถือพัดทงนกงูทางด้านหนึ่ง อีกด้านถือจานรองถ้วยน้ำชา ความหรูหราอันฟุ่มเฟือยนี้ทำให้ผู้มองรู้สึกขบขันเหลือประมาณ

“พี่หญิง ไยต้องแรงผีเท้า เดินผ่านเรือนข้าไม่คิดจะทักทายกันก่อน หรือรีบร้อนไปพบบุตรสาวในสายเลือดจากบ้านนอกผู้นั้น” น้ำเสียงของหวังหลินไม่น่าระคายหูเท่าวาจาที่เอ่ยออกมา

บุตรสาวในสายเลือดจากบ้านนอกคือรอยต่างพร้อยของสกุลฟาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแผลสดที่สร้างความเจ็บปวดต่อสูหยินใหญ่ผู้เคยภาคภูมิใจในบุตรสาวของตนอย่างยิ่ง

‘ฟานฉิงเชียวจะเป็นยอดสตรีอันดับหนึ่งของแคว้นเซียในภายหน้า

เติบโตตรงตามยากหาผู้ใดเปรียบ'

วันหนึ่งกลับรู้ว่านางเลี้ยงลูกกาฝากไว้เท่านั้น ความอับอายนี้ไม่น่า เล็ดลอดไปถึงคนนอกเพราะเก็บซ่อนเป็นความลับได้ แต่กับสตรีตรงหน้า ผู้เป็นมารยารองของสามีนั้นไม่สามารถหลบเลี่ยงได้จริงๆ แม้ถ้อยคำเยาะ เย้ยถากถางของอีกฝ่ายจะไม่สามารถสร้างความเดือดร้อนให้ได้ แต่ก็ก่อ ความรำคาญใจให้นางอย่างยิ่ง ดีแต่ว่าอีกฝ่ายสงบปากสงบคำเมื่ออยู่ต่อ หน้าสามีและแม่สามี

“บุตรสาวของข้าไม่รบกวนให้เจ้าต้องแสดงความห่วงใยหรอก เพราะ เกรงว่าเพียงบุตรสาวของเจ้าก็ทำให้งานของเจ้าล้นมือแล้ว เมื่อวานอาจารย์ สอนปักผ้าเย็บซมลูซิงให้จึงเซียวเอาเป็นตัวอย่างว่ามีมือดี...” นางเว้นจังหวะ มองรอยยิ้มบนใบหน้านั้น ก่อนจะเอ่ยต่อ “สอนให้ปักดอกเหมยตันกลาย เป็นดอกหญ้าเสียได้ หากมีฝีมือล้ำเลิศคงยากจะทำได้ จึงเซียวอ่อนด้อย นัก ปักได้เพียงดอกเหมยเท่านั้น”

รอยยิ้มหายไปทันที ท่าทางของหวังหลินคล้ายคนหายใจไม่ออก นาง พุดอะไรไม่ออกแม้ครึ่งคำ ฟานฉิงเซียวเป็นกาฝากแล้วอย่างไร นางสามารถ เอาชนะบุตรสาวแท้ๆ ของนางได้ในทุกด้าน ไม่ว่าจะมีความงามหรือการ เรียนรู้ในด้านต่างๆ

“ลูซิงของข้าเป็นเด็กที่มีจินตนาการ ดอกเหมยยังไม่บานในเวลานี้จึง ยังไม่ปักลงไป รอให้ถึงปลายฤดูหนาวเมื่อดอกเหมยผลิบาน นางก็จะปัก ดอกที่เสมือนจริงลงไป”

“ไอ้ จำต้องรอให้ถึงฤดูหนาวจึงจะปักได้ เช่นนี้หัวแคว้นเซียวคงไม่อาจ ปักตะวันในยามค่ำคืน หรือปักรูปปลาอยู่บนบกได้”

คนที่เดิมที่ตั้งใจจะมาเย้ยหยันกลับหงุดหงิดเดินเข้าเรือนของตนไป ใบบนที่เขื่อนรอยยิ้มของไปฉิงอิจิงสงบอีกครั้ง ดวงตาของนางมีเพียงความ ไม่พอใจที่ฉายชัด จากนั้นก็เดินต่อไปตามทางทั้งที่นางอยากจะทำกลับเรือน เสียเดี๋ยวนี้ เพียงแต่อีกฝ่ายเป็นบุตรสาวในสายเลือดที่ควรไปพบหน้า

เสียก่อน ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ยังมีสำนึกในฐานะมารดาอยู่

เรือนหลังเล็กยิ่งเย็นก็ยิ่งเหน็บหนาว เด็กหญิงนั่งแกว่งขาอยู่บน
ม้านั่งที่หันหน้าสู่ลานที่ว่างเปล่า เมื่อสาวใช้คนนั้นกล่าวว่ามีมารดากำลังจะมา
พบนาง นางจึงรอคอย...มารดาในจินตนาการของนางนั้นมีเพียงภาพของ
สตรีใจร้ายคนนั้น แม้วามีใบหน้างดงามเพียงใด แต่จิตใจก็อำมหิตอย่างยิ่ง
นับตั้งแต่บิดายังมีชีวิตอยู่ก็มักทำร้ายนางเมื่อลับตา ทั้งหยิกทั้งตี แล้วข่มขู่
ว่าหากนางฟ้องบิดา บ้านก็จะไม่สงบสุขอีก นับตั้งแต่เลิกเมื่งหล่นจึงเก็บงำ
ความทุกข์ทรมานเอาไว้เสมอ

นางเคยปรารถนาความรักจากมารดา ยิ่งเมื่อบิดาจากไปก็เหมือนว่า
ที่สายขาด แม้วามารดาจะร้ายกาจและรังเกียจเพียงใด ก็อุตส่าห์อดทนเอา
ไว้ คิดไม่ถึงว่าต่อให้นางทำงานหนักก็ไม่อาจได้รับแม้เพียงเศษเสี้ยวความรัก
จากมารดา ทั้งยังถูกขายอย่างไร้ค่าเพื่อของเล่นกับเสื้อผ้าชุดหนึ่งเท่านั้น

บัดนี้นางได้กลับคืนสู่อ้อมแขนของผู้ให้กำเนิด ถึงจะกลัวแต่เมื่งหล่น
ก็คาดหวังเช่นเดียวกัน พวกเขาจะโอบกอดนางเช่นที่บิดาเคยทำใช้หรือไม่
พวกเขาที่ไม่ได้พบนางมานานคงปรารถนาจะชดเชยความรักและช่วงเวลา
ที่หายไป หัวใจของเด็กหญิงเต็มไปด้วยความคาดหวัง

จนกระทั่งนางได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้จึงเงยหน้าขึ้น มองเห็นสตรี
ผู้หนึ่งเดินนำหน้า แม่เพียงแรกพบก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือคนที่นางรอคอย ฝ่าย
นั้นสวมเสื้อผ้ามีราคา ทำที่สง่างามสูงส่ง แม่แต่ภรรยาของนายอำเภอที่นาง
เคยคิดว่างดงามและสูงส่งมากแล้ว ก็ไม่อาจเปรียบเทียบกับสตรีตรงหน้าได้
นี่อาจเป็นความแตกต่างของฐานะทางสังคมกระมัง

นางกระโดดลงจากม้านั่งแล้วยืนอยู่อย่างนั้น ไม่รู้กระทั่งว่าต้องเอา
มือไปวางไว้ที่ใด จึงทำได้เพียงกำชายเสื้อเอาไว้เท่านั้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้น
มองคนที่เข้ามาใกล้ ใบหน้าก็แดงด้วยความเขินอาย ท่านแม่ของนางงามถึง
เพียงนี้ ดูนางเถิด นางกลับเหมือนขอทานข้างถนนเท่านั้น นางไม่กล้ากระทั่ง

จะเอ่ยเรียกอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

ร่างนั้นเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันนุ่มนวลไพเราะ “เจ้าเงยหน้าขึ้นเถิด”

สองสายตาส่งประกายกันที่สุดในที่สุด ครู่หนึ่งมองแล้วก็ละม้ายคล้ายกันอย่างยิ่ง ริมฝีปากบางเล็กและโครงหน้าค่อนข้างกลม แต่ดูบอบบางเหมือนไปจิงอี ทว่าดวงตานั้นคล้ายบิดามากกว่า แม้จะพินิจเพียงครู่ก็บอกได้ว่าเด็กคนนี้เป็นสายเลือดสกุลฟานอย่างแท้จริง เพียงแต่ร่างนั้นผ่ายผอม ผิวขาวซีด และตัวเล็กมาก เหมือนนางจะอายุพอๆ กับบุตรชายคนเล็กอย่างฟานฉิงหลงที่มีอายุเพียงสิบปีด้วยซ้ำ ทั้งที่เด็กหญิงจะโตไวกว่าเด็กชายมากนัก

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” น้ำเสียงของนางยิ่งอ่อนโยนขณะเอ่ยถาม

เมื่อพบหน้ากันแล้วก็รู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ เด็กคนนี้ควรได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในเมืองหลวง เป็นคุณหนูใหญ่ที่เต็มไปด้วยสาวใช้ล้อมหน้าล้อมหลัง มีสองคู่นี้หยาบกระด้างเพราะทำงานหนัก ได้ยินว่านางต้องเปลี่ยนเจ้านายไปเรื่อยๆ ตามแต่พวกเขาจะขายนางให้ใคร โชคดีที่สุดท้ายไม่ถูกขายให้หอนางโลม อาจเป็นเพราะว่านางยังเด็กเกินไป ความงามอย่างบุตรสาวขุนนางจึงถูกซ่อนเอาไว้อย่างมิดชิด ความรู้สึกลำบากใจยามแรกเจอจึงสลายไปหลายส่วนเมื่อมองเด็กหญิงที่เขินอายรวบรวมกำลังกล่าวออกมาคำหนึ่ง

“ท่านแม่” เสียงของนางเบาทว่าไพเราะ

ไปจิงอีคลี่มพลางวางมือลงบนศีรษะนั้น เส้นผมเหลืองแห้งไร้การบำรุง ต่างจากบุตรสาวที่นางอุ้มชูมาสิบสองปี “ถูกแล้ว ข้าคือแม่ของเจ้า ตอนนี้เจ้ากลับคืนสู่สกุลฟานแล้ว ไม่ต้องลำบากอีกต่อไป ข้าจะชดเชยช่วงเวลาที่หายไปให้เจ้าเอง ต่อแต่นี้เจ้าจะมีสาวใช้ติดตามสองคน หากมีสิ่งใดต้องการก็เรียกใช้พวกนางได้ทันที”

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ด้านหลังก็มีสาวใช้วัยราวสิบห้าปีสองคน สาวใช้สองคนนั้นยืนอยู่เบื้องหน้า ก้มศีรษะแสดงความเคารพเด็กหญิงตรงหน้า

“คุณหนูเจ้าคะ บ่าวมีชื่อว่าเสี่ยวหย่าเจ้าคะ” เสี่ยวหย่าตัวเดียวก็จริง แต่ผิวพรรณดี มีรูปร่างอวบ ใบหน้ากลมอิม่น้ำ ดูสุขภาพดี

“คุณหนูเจ้าคะ บ่าวมีชื่อวาลี้อินเจ้าคะ” ลี้อินมีรูปร่างผอมกว่า แต่ผิวค่อนข้างคล้ำ เมื่อเทียบกับเสี่ยวหย่า ดวงตาของนางดู น้ำเสียงไม่ได้นุ่ม นวลชวนฟัง แต่ก็ดูแข็งแรงและเรียวร้อย

ไปฉิ่งอียักษ์หน้าก่อนจะหันกลับไปมองบุตรสาวของตนอีกครั้ง “นับแต่นี้เสี่ยวหย่าและลี้อินจะเป็นสาวใช้ประจำตัวของเจ้า เจ้าสั่งให้พวกนางทำทุกอย่างได้ และถ้ามีสิ่งใดที่ยังไม่เข้าใจก็สอบถามพวกนางได้เช่นกัน”

เด็กหญิงพยักหน้าอย่างว่าง่าย ในใจของนางรู้สึกออบอ้อน มิใช่เพราะว่านางกลายเป็นคุณหนูที่มีสาวใช้ประจำตัว แต่เป็นเพราะมารดาของนางที่เพิ่งได้พบเหมือนจะเป็นคนดี นอกจากงดงามแล้วก็ยังมึ่น้ำเสียงและท่าทางอ่อนโยน รวากับว่าที่ผู้ดูแลแล้วความปรารถนาครั้งหนึ่งของนางก็กลายเป็นความจริง

“ข้า...ถามได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ได้ ถามได้เท่าที่เจ้าต้องการ” มารดา มองด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

เด็กที่คิดว่าเด็กคนนี้จะขาดการอบรม เมื่อได้รับความสะดวกสบายแล้วอาจกลายเป็นคนเอาแต่ใจหรือมีนิสัยดื้อรั้น ทว่าที่พบวันนี้ก็ทำให้โล่งใจ เหมือนว่านางจะเป็นเด็กที่เลี่ยมเนื้อเลี่ยมตัวอย่างยิ่ง ภายนอกหน้าจืดหาอาจารย์ มาสอนหนังสือ เรียนมารยาทและศิลปะทั้งสี่ บางทีอาจออกหน้าไต่อย่างภาคภูมิใจ ขอเพียงฉลาดกว่าบุตรสาวของหวังหลินก็พอ

เมื่งหันหลังคิดแล้วคิดอีกก่อนจะเอ่ย “ท่านพ่อของข้าเล่าเจ้าคะ เขาไม่มาพบข้าหรือ”

เมื่อได้ยินคำถามนั้น ไปฉิ่งอียิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเลือกคำตอบที่ดีที่สุด “เขายุงมากในวันนี้ ท่านพ่อของเจ้าเป็นขุนนาง เขามีงานมากมายที่ต้องจัดการ แต่ไม่เป็นอะไร พรุ่งนี้เช้าเจ้าจะได้พบเขาตอนที่กินอาหารอย่างแน่นนอน วันนี้พักผ่อนเสียก่อน เจ้าเหนื่อยเหนื่อยมาเยอะแล้ว”

เด็กหญิงไม่คิดสงสัย ชุมนางใหญ่มีภาระมากเพียงใดนางไม่รู้หรอก แต่ขอเพียงคืนนั้นนอนหลับให้ดี พรุ่งนี้ก็ได้พบกันแล้ว วันนี้เหงาเหน้อยมากจริงๆ ยิ่งตื่นตันทันก็ยิ่งเหน้อยมากขึ้น เมื่อมารดากลับไปแล้ววาร์บใช้สองคนก็เอาอาหารเข้ามาให้ หลังจากที่ยกินอาหารแล้วก็นอนบนที่นอนนุ่มและอบอุ่นที่สุดในชีวิต บิดามิงานยุ่งก็ไม่มีอะไร มารดาใจดีเช่นนี้ เมื่อได้พบบิดาก็คงจะใจดีเช่นกัน

“พี่เสี่ยวหย่า พี่ลืออิน” เด็กหญิงเอ่ยถามสาวใช้ที่กำลังห่มผ้าให้ตนเอง

“เจ้าคะคุณหนู” เสี่ยวหย่าเป็นคนตอบรับ

“ท่านพ่อของข้าเป็นอย่างไรบ้าง เขาใจดีของท่านแม่ของข้าหรือไม่”

เสี่ยวหย่ายิ้มรับพร้อมกับพยักหน้า “นายท่านเป็นขุนนางที่ได้รับคำชื่นชมว่าเป็นคนรักครอบครัวมากนะเจ้าคะ ขอคุณหนูอย่าได้กังวลไปเลย เจ้าคะ นอนหลับเถิด พรุ่งนี้เมื่อตื่นขึ้นมากก็ได้พบกันแล้ว”

เมื่งหลับยิ้มรับ พยักหน้าแล้วหลับตาลง นางมิได้เห็นสายตาของลืออินที่มองมา ดูเหมือนสาวใช้คนนี้มีได้เห็นด้วยกับคำกล่าวของเสี่ยวหย่า

สอง ร่วมโต๊ะอาหาร

รุ่งเช้าเมิ่งหลันถูกลูกตั้งแต่วางอาทิตยยังไม่ทันพ้นขอบฟ้า แต่เพราะตื่นเช้ามาแต่เยาว์วัย เด็กหญิงจึงมิได้แสดงอาการวังงุน สาวใช้สองคนช่วยนางอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จัดแต่งทรงผมเสียใหม่ ในบรรดาเสื้อผ้าที่เตรียมเอาไว้ให้ยังมีเครื่องประดับสองสามชิ้น หนึ่งในนั้นคือหวีไม้ที่แกะสลักลวดลายดอกไม้อ่อนช้อย เมื่อเสียบลงบนผมแล้วนางค่อยดูเหมือนเด็กที่เติบโตขึ้นมาในเมืองหลวงเล็กน้อย

“วันนี้ไปกินอาหารมื้อเช้าที่เรือนใหญ่นะเจ้าคะ” เสี่ยวหย่าเอ่ยด้วยรอยยิ้มขณะที่เดินนำไปด้านหน้า

“ที่เรือนใหญ่มีใครบ้างหรือ” นางพอรู้ว่ามิบิดามารดา แต่ที่ไม่รู้คือมีใครอีกบ้าง และนางยังต้องพบใครอีก

น้ำเสียงของเสี่ยวหย่ารีนเริงยามนางเอ่ยถึงคนที่เรือนใหญ่ “เรือนใหญ่มีแค่ห้าคนเจ้าคะ นายท่าน...บิดาของคุณหนู สุหยินใหญ่...มารดาของคุณหนู สุหยินผู้เฒ่าที่เป็นท่านย่าของคุณหนู คุณชายสาม...น้องชายของคุณหนู แล้วก็...คุณหนูใหญ่เจ้าคะ”

“คนที่มาแทนที่เข้าใช้หรือไม่” นางถามออกไปด้วยความใคร่รู้

“เจ้าค่ะ” เสี่ยวหยารับคำก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “นอกจากนี้ยังมีอีกเรือนเจ้าค่ะ เป็นของซูหยินรอง นางมีบุตรสาวคนหนึ่งอายุน้อยกว่าคุณหนูสักปีเห็นจะได้ เป็นคุณหนูรองของสกุลฟาน แต่คุณหนูไม่ต้องใส่ใจสองคนนี้เจ้าค่ะ นายท่านไม่ได้อะไรหรอก ก็แค่แต่งซูหยินรองเพราะบ้านนางร่ำรวยเงินทองเท่านั้น ถ้าท่านเห็นนางต้องตกใจแน่ นางแต่งตัวราวกับเป็นร้านเครื่องประดับ”

“เสี่ยวหยอา!” น้ำเสียงไม่ค่อยพอใจดังมาจากด้านหลัง ลีอินที่มักเฉยเมยเอ่ยชัดขึ้นมา นางก็มลงมองเด็กหญิง “อย่าใส่ใจสิ่งที่นางกล่าวนักเลยเจ้าค่ะ ท่านควรรู้จักทุกคนและประพจน์ดีจะเป็นการดีที่สุด ซูหยินผู้เฒ่าชอบเด็กที่มีความประพจน์ดีเจ้าค่ะ”

คำแนะนำนั้นห้วนทื่อแต่ก็นับว่าเป็นประโยชน์เช่นกัน สาวใช้สองคนของนางนั้นแตกต่างกันอย่างยิ่ง คนหนึ่งร่าเริงพูดมาก อีกคนหนึ่งสงบแต่ก็ช่างสังเกต นับว่ามารดาของนางเลือกคนได้ค่อนข้างดีทีเดียว เมิ่งหลันพยักหน้าก่อนที่เสี่ยวหยจะหยุดลงเพราะว่ามีอีกขบวนหนึ่งขวางทางอยู่

เมิ่งหลันเงยหน้ามองยามเสี่ยวหยและลีอินก็มศีระแสดงความเคารพ

“ซูหยินรอง คุณหนูรอง”

ถ้อยคำเรียกขานย่อมทำให้รู้ว่าสตรีที่ปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าก็คือผู้ใด สตรีผู้นั้นงามน้อยกว่ามารดาของนางหลายส่วน แต่กลับแต่งกายหรูหราจนตาพร่าไปหมด ซูหยินรองสวมเครื่องประดับมากมาย ทั้งแขนและคอไม่มีส่วนใดที่ว่างเว้น ด้านข้างของนางมีเด็กหญิงที่ละม้ายมารดา มีไฉ่ตงามน่ารักแต่ก็ไม่ได้ซีริ่วซีเหว่ คุณหนูรองสวมเครื่องประดับมากมาย ทั้งกำไลสร้อยคอ แหวนวงเล็กที่นิ้วมือ และหวีหยกที่นางเสียบผมไว้ด้านหลังยังประดับด้วยดอกไม้้อัญมณีมีราคา

สองแม่ลูกเอ่ยถามสาวใช้ “นี่คือบุตรสาวจากชนบทของซูหยินใหญ่

หรือ”

เสี่ยวหยายิ้มแยมทว่าในดวงตาเผยความลำบากใจ “ท่านนี่คือคุณหนู
เมิ่งหลัน บุตรสาวของฮูหยินใหญ่เจ้าคะ”

“อ้อ...” หัวงหลินไม่อาจซ่อนแววเหยียดหยามในรอยยิ้มได้ “เด็ก
จากชนบทคนนั้นนี่เอง”

เมิ่งหลันไม่รู้ว่าควรทำอะไร กระทบมือของผู้อื่นขึ้นมากระตุกชาย
เสื้อของนาง เด็กหญิงหัวไว กระทำเช่นที่สาวใช้กระทำ ก้มศีรษะลงเล็ก
น้อย “ฮูหยินรอนง”

หัวงหลินเลือกที่จะจับมือบุตรสาวเดินจากไป ทว่าในยามที่นางปราย
ตามองเด็กหญิงอีกครั้ง ครู่หนึ่งก็รู้สึกริษยาขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ ได้ยินมา
ว่าเด็กคนนั้นเติบโตขึ้นมาอย่างยากลำบากในชนบท นางคิดว่าสุดท้ายความ
ยากลำบากเหล่านั้นจะทำให้นางพบเพียงเด็กซอมซ่อไร้การศึกษาคนหนึ่ง
เท่านั้น ท้ายที่สุดก็ต้องนำเกลียดกว่าบุตรสาวของตน

แต่ทว่าพ่ายคัมย์ยอมไม่ให้งำเนตสุนัข ฟานจงป้อเป็นบุรุษรูปงาม
ไปจึงอีก็ถือเป็นยอดสตรีงามผู้หนึ่ง บุตรสาวของพวกเขาจะแตกต่างออกไป
ไปได้อย่างไร เด็กหญิงคนนี้มีสภาพทรุดโทรมด้วยความยากจน ทว่ามอง
แล้วยอมพบว่านางมีใบหน้าสลักเสลา ดวงตากลมโตคู่หนึ่งเหมือนบิดารากับ
ถอดแบบ เครื่องหน้าละม้ายมารดา ยิ่งมองก็ยิ่งเกลียดชัง

ฟานลู่ซิงของนางต่างหากที่โชคร้าย นางได้รับโครงหน้าของบิดา แต่
เครื่องหน้าเหมือนนาง แม้หัวงหลินจะหลงตัวเองแต่มีโชคคนโง่ นางมีใช้สตรี
งามพร้อมโดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าไปจึงอี เช่นนี้จึงต้องสวมอาภรณ์งดงาม
และใช้เครื่องประดับมีราคาเพื่อกลบรัศมีนั้นเอาไว้

“ท่านแม่...” ฟานลู่ซิงเรียกมารดาเพราะถูกนางบีบมือไว้แน่น

หัวงหลินคลายแรงทันที นางก้มลงมองบุตรสาวด้วยความรัก “อย่า
ห่วงเลยลูกเอ๋ย คนหนึ่งเป็นเพียงบุตรสาวนอกสายเลือด อีกคนก็เป็นแค่เด็ก
จากชนบทที่ไร้การอบรม เจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้นคือสายเลือดสกุลฟานที่

เหมาะสม” คำกล่าวนี้ไม่รู้ว่าจะกำลังปลอบโยนใครกันแน่ แต่ตอนนี้สกุลฟาน
นับว่าอยู่ในสถานการณ์ที่ยากจะกลืน เพราะมีเม็งหลันขวางคอบอยู่ เรื่อง
ที่คิดจะทำย่อมต้องซึ้งใจ หากมีต้องการให้เสียหาย บุตรสาวของนางก็ยังไม่
นับว่าเหมาะสม

ซูหยินรองผู้นี้เหมือนคนไม่ได้ความเพราะนางแสดงออกอย่างชัดเจน
รักหรือเกลียดล้วนไม่เก็บไว้ แต่ที่จริงในใจก็มีเรื่องมากมายเช่นกัน นาง
เกิดในสกุลพ่อค้า น้ำหนักของผลประโยชน์ย่อมต้องซึ้งใจ

ในห้องโถงเรือนใหญ่บัดนี้ทุกคนมาพร้อมหน้ากันแล้ว โต๊ะกลมใหญ่
ถูกเพิ่มเก้าอี้อีกหนึ่งที่สำหรับผู้มาใหม่ ซูหยินผู้เฒ่านั่งตรงกลางหันหน้าให้
ประตู หันหลังให้ภาพวาดของจิตรกรที่มีชื่อเสียง ด้านซ้ายถัดจากนางเป็น
หลานชาย ด้านขวาเป็นบุตรชาย ลำดับถัดไปจึงเป็นสะใภ้ใหญ่และหลาน
สาวคนใหญ่ จากนั้นก็เป็นซูหยินรองกับบุตรสาวของนางที่นั่งติดกับหลาน
ชาย ลำดับเช่นนี้มีมานานหลายปี ทว่าวันนี้มีเก้าอี้ตัวใหม่แทรกขึ้นต่อจาก
หลานสาวคนใหญ่

สีหน้าของฟานฉิงเซียวไม่ดีนัก ซูหยินใหญ่รู้ว่าบุตรสาวนอกสาย
เลือดของนางกังวลอะไร แม้เกลียดชังมารดาผู้ให้กำเนิดนางมากเพียงใด
แต่นางก็เลี้ยงดูเด็กคนนั้นมาหลายปี จะให้ขับไล่ออกไปคงไม่ได้ อีกทั้งตอน
นี้มารดาผู้ให้กำเนิดก็ติดคุก นางจึงวางมือไว้บนศีรษะเด็กหญิง สามเณรก็
ไม่ได้พูดเรื่องนี้เช่นเดียวกัน เป็นที่รู้กันว่าสุดท้ายแล้วสกุลฟานก็จะเก็บ
เด็กคนนี้ได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเรื่องนี้จะยุติธรรมกับบุตรสาวที่แท้จริงหรือไม่
เพราะนางเองก็เผชิญความยากลำบากมานาน หวังเพียงว่าเด็กคนนั้นไม่
เจ้าคิดเจ้าแค้นเกินไป นางก็จะห่มเทเพื่อทดแทนส่วนนี้ให้

บนโต๊ะอาหารนั้นเสียบด้วยบรรยากาศอึมครึมและอึดอัดอย่างบอก
ไม่ถูก จนกระทั่งเด็กหญิงคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ประตู ทุกสายตาย่อมจับ
จ้องนาง ความอดอยากยากแค้นทำให้เด็กหญิงมีผิวขาวซีดและตัวเล็ก ผม

ของนางแห้งเหือด แต่การแต่งกายทำให้นางดูดีขึ้นกว่าวันที่เดินทางมาถึง เรื่องนี้นับว่าคนที่รู้ดีที่สุดก็คือซูหยินใหญ่

“เมิ่งหลัน เจ้ามานั่งด้านนี้” ซูหยินใหญ่เอ่ยกับบุตรสาวผู้มาใหม่ ชยัป ที่นั่งระหว่างนางกับสามีเพื่อให้เด็กหญิงได้แทรกตัวมาตรงกลาง

เมิ่งหลันชินอายระคนตื่นเต้นดีใจ ก่อนจะเดินไปนั่งระหว่างกลาง ด้วยท่าทางที่เพียรพยายามให้เรียบร้อยที่สุด กระนั้นกิริยาท่าทางของนาง ก็ยังไม่ค่อยเป็นธรรมชาตินักในสายตาของผู้คุ้นเคยกับมารยาทในสังคม ชั้นสูงของจวนสกุลฟาน

ซูหยินรองยัมหยัน ต่อให้ดูดีอย่างไรเด็กจากชนบทก็ไม่ได้เพียง คนที่ไร้การอบรมเท่านั้น ซูหยินผู้เฒ่าเองก็มองด้วยท่าที่สงบ ไม่ได้แสดง อารมณ์อื่นใดออกมา ทว่าในดวงตาของนางยามมองหลานสาวในสายเลือด กลับเต็มไปด้วยความคิดมากมาย ทว่าคนที่เฉยเมยที่สุดในห้องนี้กลับเป็น ฟานจงป้อผู้เป็นบิดา เขาไม่ได้สนใจนาง ไม่มีความปรารถนาอื่นใดใน ดวงตาคู่นั้น เพียงปรายตามองครู่หนึ่งแล้วก็หันกลับไป

ตอนนั้นเมิ่งหลันไม่ได้สนใจ นางแค่พยายามนั่งหลังตรงและมอง มารดาที่คอยอยู่ข้างๆ ก่อนจะกวาดตาไปเห็นเด็กหญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน ที่ควรจะเป็นฟานฉิงเซียว...ผู้เข้ามาขโมยความสุขของนางไป ทว่าเมิ่งหลัน ไม่ได้ใส่ใจ ฟานฉิงเซียวเองก็โซคร้าย เพราะมารดาที่ให้กำเนิดไม่ใช่คนดี หญิงคนนั้นทิ้งบุตรสาวของตนเพื่อแก้แค้น ในใจมีเพียงความริษยา ใคร เกิดจากกรรมของนางก็นับว่าโซคร้ายแล้ว

“นี่คือเมิ่งหลันใช่หรือไม่ เออาละ เมื่อกลับมาแล้วก็ถือว่าเป็นคนสกุล ฟาน ภายหน้าไม่ต้องพบความยากลำบากอีกต่อไป” ซูหยินผู้เฒ่ากล่าวอย่าง รวบรัด นางได้รับรู้ถึงประสบการณ์ชีวิตของเด็กคนนี้แล้ว ดูท่าทางก็คงไม่ แตกต่างจากที่คิดเอาไว้มากมาย มีเพียงใบหน้าที่ยิ้มเหมือนจะถอดแบบจาก บิดามารดาอย่างยากจะปฏิเสธได้เท่านั้น

“เมิ่งหลัน...ยินดีที่ได้พบทุกท่านเจ้าค่ะ” นางหยุดเพื่อใช้เวลาคิดว่า

ควรพูดอย่างไร และก่อนที่นางจะได้เอ่ยสิ่งใดต่อ เสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นมา

“ท่านย่า ข้าหิวแล้วขอรับ” เสียงของเด็กชายที่นั่งอยู่ข้างสุหยินผู้เฒ่าเอ่ยอย่างเอาแต่ใจ

นั่นคงเป็นฟานฉิงหลง บุตรชายคนเล็กของบิดาและมารดา หรือจะกล่าวว่าเป็นน้องชายร่วมสายเลือดก็ไม่ผิดนัก เสี่ยวหยากกล่าวว่าสุหยินผู้เฒ่าที่นั่นรักใคร่หลานชายคนนั้นมากที่สุด เพราะเขาเป็นหลานชายเพียงคนเดียวของสกุลฟาน เขาจึงได้นั่งข้างกายของท่านย่าเพื่อจะได้ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด

“เอาละฯ หลงเอ๋อร์หิวแล้วก็เริ่มลงมือเลย” นางยกตะเกียบคีบอาหารชิ้นแรกเข้าปาก นั่นจึงเป็นสัญญาณให้คนอื่นลงมือกินอาหารได้

สุหยินใหญ่เอาใจบุตรสาวในสายเลือดของตน จากนั้นก็คีบอาหารส่วนที่สองให้บุตรสาวนอกสายเลือดที่อยู่ด้านข้าง ในฐานะมารดา นางควรจัดการกับความรู้สึกของบุตรสาวสองคนอย่างเท่าเทียม อย่างไรก็ตามเด็กสองคนนี้ก็เพียงเหยื่อของสตรีแพศยาคนนั้น

เมื่งหลันกล่าวขอบคุณเสียงเบา ก่อนที่นางจะเริ่มตักอาหารให้มารดาบ้าง ยิ่งได้รับคำขอบคุณก็ยิ่งดีใจ นางจึงหันไปหาบิดา เอื้อมมือไปคีบกระดูกหมูผัดเปรี้ยวหวานให้บิดา แต่เพราะเขาหันกลับมาพอดี มือจึงปัดตะเกียบทำให้กระดูกหมูชิ้นนั้นร่วงลงบนพื้น

เด็กหญิงตกใจแล้วมองด้วยท่าที่เสียดาย ก่อนที่ใครจะทันพูดอะไร นางก็ลุกจากเก้าอี้ใช้สองมือหยิบกระดูกหมูที่ตกพื้นขึ้นมาราวกับเป็นของล้ำค่า ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดเศษฝุ่นออก แล้ววางลงบนถ้วยข้าวของตน ตั้งแต่ยังเด็กเนื้อสัตว์เป็นสิ่งที่มีความค่า กระดูกหมูที่เต็มไปด้วยเนื้อเช่นนี้ก็เหมือนก้อนทองคำ ตกพื้นเพียงครู่หยิบขึ้นมาเช็ดแล้วใส่ในถ้วยก็ยังคงกินต่อได้ นั่นคือนิสัยของผู้ยากไร้ที่แท้จริง

โต๊ะอาหารสกุลฟานเงียบลงในทันใด ทุกคนได้รับรู้พฤติกรรมของเมิ่งหลันโดยทั่วกัน แต่ต่อมาฟานจงป้อก็ใช้มือปัดถ้วยข้าวของนางจนร่วง

ลงมาแตก

“ข้าไม่ทันระวัง ให้สาวใช้มาเก็บแล้วหยิบถ้วยใบใหม่มา” เขากล่าว
เช่นนั้นแล้วไม่ได้มองมาอีก ทว่าสุหยินผู้เฒ่าที่นั่งข้างบุตรชายย่อมนิ่ง
หนึ่งในดวงตานั้นแสดงความรังเกียจอย่างมิอาจปิดบัง

เมิ่งหลันทำอะไรไม่ถูก นางมองตามทั้งข้าวและกระตักหมูที่
กระจัดกระจายอยู่บนพื้นด้วยความเสียดาย ครู่หนึ่งสาวใช้ก็นำถ้วยข้าว
ใบใหม่มาให้ นางเหยยหน้ามองมารดา ก็เห็นว่ามารดาไม่ได้มองมาที่นางเช่น
กัน กลับเป็นสุหยินรองที่ยิ้มอย่างอารมณ์ดี ก่อนเคี้ยวอาหารให้บุตรสาว

“ลูซิงของแม่ กินเสียเถิด แต่อย่ากัดเนื้อจนหมดเล่า เหลือติดกระตัก
ไว้บ้าง ยามที่โยนกระตักให้สุนัขมันจะได้มีเนื้อกินพอประทังชีวิต” นางกล่าว
กับบุตรสาว แต่ทั้งโต๊ะมีผู้ใดบ้างไม่รู้เรื่องนี้ ถ้อยคำของนางที่แท้จริงจะทำร้าย
สุหยินใหญ่อย่างแน่นอน

“ข้า...” เมิ่งหลันเองก็เข้าใจ นางอาจกระทำไปโดยไม่รู้ตัว แต่มีใคร
เวลาที่จะอ่านความนัยนั้นไม่ออก เพียงแต่ตอนนั้นแก้ตัวไปก็ไร้ประโยชน์ ข้า
ยังมีน้องชายร่วมสายเลือดที่กล่าววาจาตอกย้ำอีก

“สกปรก มีแต่สุนัขเท่านั้นละที่กินของตกพื้น”

“หลงเออร์” สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยปรามหลานชาย ก่อนที่มีอาหารนั้น
จะดำเนินต่อไป

เด็กหญิงไม่ได้รับรู้รสชาติของอาหารอีก นางไม่อาจผลิตเพลินกับ
มันได้อีกต่อไป ไม่มีใครสนใจการมีอยู่ของนาง แม้แต่มารดาที่ก่อนหน้านี้
พยายามทำดีกับนางก็เช่นเดียวกัน ความผิดพลาดประการเดียวทำให้พวก
เขามองเมิ่งหลันเป็นสุนัขที่สกปรกน่ารังเกียจไปแล้ว

เรื่องราวที่โต๊ะอาหารจบลงด้วยบรรยากาศที่น่าอึดอัด เมิ่งหลันคล้าย
ว่ามีเรื่องที่ต้องการพูด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูด ไม่มีใครในครอบครัวพูดคุย
กับนาง มีเพียงสุหยินผู้เฒ่าเท่านั้นที่สั่งสุหยินใหญ่เรื่องการเรียนของนาง

เพราะใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาโดยตลอดจึงไม่เคยได้รับการศึกษา พอเขียนชื่อของตนได้เท่านั้น

สิ่งแรกที่พวกเขาควรทำก็คือหาอาจารย์มาสั่งสอนนาง ส่วนเรื่องมารยาทย่อมเป็นหน้าที่ของหลีมามา สาวใช้อาวุโสข้างกายของฮุหยินผู้เฒ่าอย่างน้อยที่สุดการส่งหลีมามาสอนเรื่องมารยาทและการวางตัวของเมิ่งหลัน ก็นับว่าฮุหยินผู้เฒ่ายังให้ความสำคัญแก่หลานสาวคนนี้อยู่บ้าง

คนที่ใจเสียบกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ไม่ได้มีเพียงเมิ่งหลันเท่านั้น แต่บุตรสาวตัวปลอมเองก็พบว่านางยากที่จะยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ ก่อนหน้านั้นนางเติบโตขึ้นในฐานะบุตรสาวคนโตของสกุลฟานผู้เป็นที่รักใคร่อย่างยิ่งของครอบครัว เมื่อแรกคลอดก็เป็นเด็กที่สมบูรณ์ ไม่เหมือนทารกคนอื่นที่ตัวย่นแดงน่าเกลียด ทั้งยังถือกำเนิดขึ้นภายในวัดประจำสกุลฟาน ท่านย่ากล่าวว่านางเป็นสิ่งที่สวรรค์และบรรพบุรุษสกุลฟานมอบให้พวกเขา

นางภาคภูมิใจกับสถานะเช่นนั้นมาโดยตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งคนของอำเภอที่ห่างไกลเดินทางมาพบบิดาด้วยข่าวที่น่าหวาดกลัวที่สุด พวกเขาบอกว่านางมิใช่สายเลือดของสกุลฟาน ทารกที่เกิดมามีร่างกายขาววบนั้นเป็นเพราะนางมีอายุได้หลายวันแล้ว ก่อนที่ฮุหยินฟานจะคลอดบุตรในวันนั้น

ในอำเภอที่ห่างไกลเกิดเรื่องหมอลำแยคนหนึ่งถูกจับได้ว่าพยายามสลัตัวทารกของเศรษฐีคนหนึ่งในเมือง อนุภรรยาของเขาต้องการสลับุตรสาวของนางกับทารกเพศชายที่ชาวบ้านคนหนึ่งให้กำเนิด เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจภายในบ้านของสามีที่ไร้ทายาทชายสืบสกุล เรื่องราวเช่นนี้กลับนำมาสู่การสืบสวนพฤติกรรมของหมอลำแย เพราะดูเหมือนนางจะไม่ได้ทำเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ยิ่งสืบสวนก็ยิ่งน่าตกใจ จนกระทั่งพบว่าครั้งแรกที่นางเริ่มต้นทำเรื่องเช่นนี้ก็เมื่อสิบสองปีก่อน

หญิงสาวคนหนึ่งอุ้มทารกเพศหญิงมาหานาง เพื่อจ้างให้นางสลัตัวเด็กคนนี้กับบุตรของขุนนางคนหนึ่งที่วัดบนเขาด้วยเงินจำนวนหนึ่ง นางไม่

สนใจว่าอีกฝ่ายจะคลอดบุตรชายหรือบุตรสาว ขอเพียงสามารถสลับทัว
หารกได้เท่านั้น หมอตำแยผู้ขัดสนจึงรับคำ

หญิงคนนั้นอาศัยคนคุ้นเคยของนางใส่ยาลงในอาหาร กระทั่งภรรยา
ขุนนางคลอดก่อนกำหนด นางเป็นหมอตำแยเพียงคนเดียวในละแวกนั้น
โชคดีที่ทารกที่คลอดออกมาเป็นเพศหญิงเช่นเดียวกัน การสลับทัวจึงราบ
รื่น พวกเขาสรรเสริญว่าเด็กคนนั้นเป็นผู้มีบุญ เกิดมาไม่น่าเกลียดเหมือน
ทารกคนอื่น หลังจากนั้นก็เอาทารกแรกเกิดกลับมามอบให้หญิงคนนั้น

นายอำเภอสืบสวนจนพบว่าผู้ที่เดินทางมาที่วัดในเวลานั้นก็คือใต้เท้า
ฟาน รองเจ้ากรมพิธีการซึ่งบัดนี้ได้รับตำแหน่งเจ้ากรม เป็นขุนนางผู้ใหญ่
ในราชสำนัก จึงรีบส่งคนมาบอกข่าว เรื่องนี้คล้ายสายฟ้าฟาดกลางสกุล
ฟานอย่างไรอย่างนั้น บุตรสาวที่เฝ้าทะนุถนอมกลายเป็นสายเลือดหญิง
แพศยาใจทราม ขณะที่สายเลือดโดยแท้ระหกระเหินลำบากอยู่ภายนอก
มานานถึงสิบสองปี

ผู้ที่หวาดหวั่นต่อเรื่องนี้มากที่สุดก็คือฟานฉิงเซียว แม้นางจะเฝ้า
สวดมนต์ภาวนาอยู่ทุกคำคืนก็ไร้ผล ไม่ว่าจะตื่นมากี่ครั้ง ความจริงข้อนี้
ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง นางได้แต่สงสัยว่าหากนางไม่สามารถเปลี่ยนแปลง
ความจริงได้ มีสู้...หากบุตรสาวตัวจริงไม่กลับมาจะเป็นอย่างไร หากนาง
มิอาจกลับมาได้ตลอดกาล

ทว่าสุดท้ายเมื่งหันผู้นั้นก็กลับมา ใบหน้างดงามเป็นส่วนผสมที่
ลงตัวของบิดามารดาจนยากจะอธิบาย โชคดีที่เหมือนบิดาผู้เคร่งครัดใน
เรื่องกฎและมารยาทจะไม่พอใจอีกฝ่ายนัก

“ฉิงเซียว” เสียงนั้นเรียกให้นางเงยหน้าขึ้น

ผู้ที่ก้าวเข้ามาคือบิดา สีหน้าของเขายังอ่อนโยนไม่ต่างจากวันที่นางยัง
เป็นบุตรสาวที่เขารักเพียงหนึ่งเดียว ถึงเช่นนั้นในใจของฟานฉิงเซียวก็เต็ม
ไปด้วยความระมัดระวัง ด้วยกลัวว่าจะทำให้บิดามารดาไม่พอใจ เกรงว่าวัน
หนึ่งจะกลายเป็นสุนัขข้างทาง ยิ่งวันนี้พบว่าชีวิตที่ยากลำบากทำให้เมื่งหัน

ผู้นั้นกินอาหารที่ตกพื้นเพราะนึกเสียดาย นางก็ยิ่งรู้สึกไม่ดีขึ้นมา จะทนได้อย่างไรหากตนต้องเก็บของตกพื้นขึ้นมากรวกับเป็นสุนัขที่ไร้เจ้าของ

“ท่านพ่อมีสิ่งใดหรือเจ้าคะ” ฟานฉิงเซียวตอบกลับด้วยรอยยิ้ม เด็กหญิงรู้ดีที่สุดว่าต้องทำอะไรอีกฝ่ายจึงจะพอใจ

ฟานฉิงป้อนั่งลงข้างกายบุตรสาว เขาหลับใหลระนางพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “พ่อเห็นว่าเจ้าไม่สบายใจจึงเข้ามาคุย เจ้าคงกังวลเรื่องเมิ่งหลัน อยากลัวไปเลย เพราะไม่มีใครมาแทนที่ใครได้ เจ้าเองก็เป็นบุตรสาวที่พ่อเลี้ยงดูมาอย่างดี สู้ต่อสู้หามองหาอาจารย์ชั้นยอดมากมายเพื่อสั่งสอน เจ้าตั้งแต่ยังเล็ก ทั้งการอ่านเขียนและศิลปะทั้งสี่ไม่เคยขาด เสื้อผ้าอาหาร และเครื่องประดับของเจ้าล้วนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด พ่อทุ่มเทเพื่อเจ้าเพียงนี้ก็เพื่อให้เจ้าเป็นสตรีที่เหมาะสมจะออกเรือนกับบุรุษในสังคมชั้นสูงสักคน”

“ข้ารู้เจ้าคะว่าท่านพ่อรักข้า” แม้น้ำเสียงของฟานฉิงเซียวจะเต็มไปด้วยความรัก ทว่าดวงตาของนางไม่อาจซ่อนความหวาดหวั่นได้

ท่านเจ้ากรมสกุลฟานมีชื่อเสียงเรื่องรักครอบครัว ชุนนางชั้นสูงที่มีภรรยาเพียงสองคนนั้นหาได้ยากยิ่ง บุตรสาวบุตรชายยังใช้ชื่อมารดาเป็นนามในการตั้ง ไม่ว่าใครก็มองออกว่าเขารักครอบครัวมากเพียงใด เป็นสามีที่ดีและเป็นบิดาที่ยากจะหาใครเทียบได้ เกรงว่าแม่แต่ไปฉิงอี ภรรยาเอกของเขาก็ไม่ทราบเบื้องหลังของสามีเช่นกัน

“เจ้าเป็นเด็กฉลาด พ่อหวังว่าเจ้าจะเป็นสตรีที่เพียบพร้อม อย่าให้เงินทองมากมายของสกุลฟานต้องเสียเปล่า เวลานี้พระสนมอวี๋โปรดปรานเจ้า ภายนอกเจ้าอาจได้เป็นชายาขององค์ชายเจ็ด เจ้าต้องเก็บซ่อนความชั่วร้ายของสายเลือดเอาไว้ให้มิดชิด แล้วเจ้าจะอยู่สกุลฟานได้อย่างสบายใจ”

เลือดในกายของฟานฉิงเซียวกลายเป็นน้ำแข็ง ทิวร่างของนางถูกห่อหุ้มด้วยความหนาวเหน็บจากจิตใจที่โหดเหี้ยมของบิดา แต่เด็กหญิงก็ยังฉลาด รู้จักเอาตัวรอด นางยิ้มแยมอย่างที่บุตรสาวแสนดีที่พึงกระทำ กล่าวกับบิดาอย่างรักใคร่นักหนา

“แน่นอนเจ้าคะ ลูกย่อมเป็นบุตรสาวที่สกุลฟานภาคภูมิใจ”

สำหรับเมิ่งหลัน การกินอาหารครั้งนั้นเป็นครั้งเดียวที่เด็กหญิงไปร่วมโต๊ะกับครอบครัวใหญ่ หลังจากนั้นนางไม่กล้าไปเผชิญหน้ากับพวกเขา และพวกเขาเองก็คงไม่ต้องการให้นางปรากฏตัวอีกเช่นกัน โรงครัวจึงเริ่มส่งอาหารมาที่เรือนของนาง ไม่มีใครในครอบครัวเชิญนางไปที่เรือนใหญ่อีก จากนั้นพวกเขาก็เริ่มส่งอาจารย์มาสอนหนังสือนาง

นับตั้งแต่วันนั้นเมิ่งหลันก็ได้รับการดูแลอย่างดีจากสาวใช้สองคนที่มารตามอบให้ นางมีอาหารที่ดี เรียนรู้ว่าด้วยฐานะของสกุลฟานแม่จะเทเนื้อลั๊กซามลงบนพื้น ก็ยังมีเนื้อซามใหม่มาให้กินเสมอ พวกเขาไม่เคยขาดแคลน ไม่ต้องคิดว่าวันพรุ่งนี้จะกินอะไร มีเสื้อผ้าที่งดงามสวม แม่เสื้อขาดเพียงรอยเล็กๆ ก็กลายเป็นเพียงเศษผ้า ไม่ต้องปะชุนเพื่อสวมซ้ำแล้วซ้ำเล่า นอนบนที่นอนที่อบอุ่น มีฟูกปูเตียง มีผ้าหนวมหนาห่มกาย แม้ในยามที่อากาศหนาวจัดก็ยังมีเตาไฟโดยไม่ต้องเสียดายฟืน

ในตอนเช้าสิ่งแรกที่ทำก็คือต้องเรียนหนังสือ มีอาจารย์ที่ดูท่าทางเคร่งขรึมมาสอนให้นางอ่านเขียน แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยพอใจที่นางไม่รู้อะไรเลยนอกจากการเขียนชื่อของตนเอง แม้แต่การจับพู่กันก็ยังผิดพลาด แต่เขาก็ไม่ได้ตำหนิออกมาโดยตรง กลับเลือกพูดกระทบด้วยความผิดหวังมากกว่า ว่านางดูไม่เหมือนคนที่มีสายเลือดชั้นสูงแม่แต่น้อย

เมิ่งหลันถูกตีจุดอ่อน แต่นางก็ทำเพียงก้มหน้าเรียนไปเท่านั้น พอกินอาหารมื้อกลางวันแล้ว ตอนบ่ายก็มีหลิ้มมาเข้ามาสอนเรื่องมารยาท สาวใช้คนนี้เข้มงวดมาก อีกฝ่ายมีไม้เรียวที่พร้อมจะฟาดลงบนต้นขานางทุกครั้งที่ทำผิด เด็กหญิงต้องเรียนใหม่ทั้งหมดตั้งแต่การยืน การเดิน ท่าทาง หรือแม้กระทั่งรอยยิ้ม

เด็กที่เติบโตในชนบทย่อมไม่มีพื้นฐานเหล่านี้มาก่อน และยังเรียนรู้ในช่วงที่อายุค่อนข้างมากกว่าเด็กทั่วไป พวกเขาหมกมุ่นนางเหมือนคนโง่ แต่

เด็กหญิงไม่สนใจ นางเคยถูกปฏิบัติแย่ๆ มาตั้งแต่เกิด เพียงแค่สายตาและการโดนตีไม่กี่ครั้งไม่ได้เลวร้าย นางแค่ต้องใช้ความพยายามมากกว่าเด็กคนอื่นเพื่อเรียนรู้เรื่องต่างๆ กว่าจะเข้านอนก็ครึ่งคืนเพื่อทบทวนตัวอักษรที่ได้เรียนในวันนี้

ผ่านไปสองเดือน อาจารย์ที่สอนหนังสือก็เริ่มชมว่านางเรียนรู้ได้เร็ว และสาวใช้คนนั้นก็ตื่นางน้อยลง ยามนี้หิมะตกจนถนนกลายเป็นสีขาวโพลน อากาศหนาวจัดทำให้นางต้องอยู่แต่ในห้องเรียนและห้องสวนตัว สาวใช้สองคนผลัดกันกวาดหิมะที่ด้านหน้าเรือนทุกวัน เมื่อหิมะเริ่มหยุดตกจึงได้พักกันบ้าง แม่ว่านี่จะรู้สึกอบอุ่นกายมากกว่าทุกครั้ง ทว่าใจของเม็งหลันกลับรู้สึกเหน็บหนาวมากกว่ายามที่นางต้องอดอยากเสียอีก

สองเดือนมานี้เม็งหลันไม่ได้พบใครในจวนนัก สุหยินใหญ่มาพบนางสามสี่วันครั้ง เพียงแค่ดูว่านางเป็นอย่างไร หลังจากที่ได้ถามสองสามคำแล้วก็จากไป สุหยินผู้เฒ่าเรียกนางไปพบเดือนละสองครั้งเพื่อดูพัฒนาการของนาง แต่นางไม่เคยพบคนอื่นเลย ฟานฉิงหลงผู้เป็นน้องชายมักวิ่งหนีไปก่อนเมื่อนางไปพบสุหยินผู้เฒ่า ส่วนได้เท่าฟานนั้นเหมือนคนที่ไม่มีความหวัง ไม่เคยบังเอิญเจอกันด้วยซ้ำ

แต่นางก็ยังได้พบเด็กหญิงที่เข้ามาแทนที่ตัวเองครั้งหนึ่ง นอกจากครั้งที่ไปกินอาหารคราวนั้น เพราะอาจารย์ที่สอนหนังสือลืมนางไว้ เม็งหลันเอาของไปคืน บังเอิญต้องเดินผ่านสวนในเรือนแห่งหนึ่ง นางได้ยินเสียงหัวเราะจากด้านใน เมื่อมองเข้าไปก็เห็นเด็กหญิงคนนั้นอีกครั้ง

คราวก่อนเพราะตื่นเต้นมากเกินไปจึงมิได้พิจารณาให้ดี ตอนนี้มีโอกาสแล้วก็เห็นว่าเด็กหญิงคนนั้นงดงาม สดใส แก้มกลมขาวราวกับเด็กที่มักปรากฏในภาพวาด นางแต่งกายงดงามด้วยชุดหนา เส้นผมและดวงตาดำลึบ ข้างกายของนางคือสุหยินใหญ่ที่ให้นางนั่งบนตัก พวกนางกำลังมองฟานฉิงหลงกระโดดเล่นบนหิมะหนาที่บ

ไปจึงอีกอดเด็กหญิงคนนั้นเอาไว้ในอ้อมแขนด้วยความรัก เมิ่งหลันมองภาพนั้นแล้วจึงตระหนักได้ว่า ตั้งแต่นางมาที่นี่สองเดือนแล้ว นางไม่เคยได้รับอ้อมกอดของมารดาเลยสักครั้ง

นางรักรักมานานเสียจนลืมนึกว่า ครั้งหนึ่งเมื่อนางยังเล็ก บิดาของนางเคยกอดนางเอาไว้ในอ้อมแขน จับนางนั่งบนตักขณะที่กำลังสานตะกร้าไม้ไผ่ หรือแม่แต่ในวันทีหนาวจัด พวกเขาไม่มีเสื้อผ้าที่หนาพอ บิดาจะอุ้มนางสอดเข้าไปในเสื้อของเขา มีเพียงความอบอุ่นจากบิดาที่คลายความหนาวเหน็บได้ วันคืนนั้นยากลำบากแต่ก็มีความสุข ทว่าตอนนั้นนางไม่ขาดสิ่งใด แต่กลับไร้ซึ่งอ้อมแขนอบอุ่น

“คุณหนู” เลี้ยวหายที่เดินตามหลังเรียกนางด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยดีนัก

เด็กหญิงหันกลับไป นางยื่นของในมือให้อีกฝ่าย “เจ้าเอาไปให้ท่านอาจารย์แทนข้า ข้ายังต้องกลับไปทำการบ้าน”

ใบหน้าที่ไร้อารมณ์นั้นกลับทำให้สาวใช้รู้สึกเจ็บปวด นางไม่กล้าพูดอะไรเพราะเป็นเพียงสาวใช้ใหม่เท่านั้น แต่เด็กหญิงก็น่าสงสารจริงๆ นางอายุแค่สิบสองปีแต่กลับพยายามใช้ชีวิตอย่างไร้ปัญหาให้มากที่สุด ไม่เคยเอาแต่ใจ ไม่เคยเกียจคร้าน ทุกคืนนางต้องคอยเฝ้าดูจนกว่าตะเกียงในห้องจะดับ บางครั้งเด็กหญิงก็พบบ่นหลังกับโต๊ะเขียนหนังสือด้วยความเหนื่อยล้า พยายามพัฒนาการเขียนรู้ของตนเองอย่างรวดเร็วที่สุด

แต่สิ่งที่นางได้รับคือความโดดเดี่ยว

“หลี่มามา” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมองสาวใช้สูงวัยที่มาสอนมารยาทให้นาง ตลอดเวลาที่ผ่านมานางมักเอาแต่เงียบ แล้วก็ทำตามคำสั่งอยู่เสมอ หลี่มามาเองก็มีความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กคนนี้น่ามากขึ้นเช่นเดียวกัน ตั้งแต่สอนนางมาสองเดือน แม้ว่าเด็กคนนี้จะไม่น่ารักเท่าคุณหนูฉิ่งเซียว แต่นางก็คือสายเลือดสกุลฟาน เด็กคนนี้อาจทำสิ่งต่างๆ พลัดไปมากมาย

ในครั้งแรก แต่ก็ปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว นางรู้จากสาวใช้ที่คอยดูแลว่า เด็กคนนี้ใช้ความพยายามอย่างมาก ทั้งเรื่องการเรียนและการเปลี่ยนวิถีชีวิตของตนเอง

“คุณหนูมีเรื่องจะถามข้าหรือเจ้าคะ”

เด็กหญิงพยักหน้า นางนั่งคิดราวกับผู้ใหญ่เพื่อสรรหาคำพูดมากมาย และหลีมามาก็ร้ออย่างอดทน “หลีมามา ข้าแค่อยากรู้ว่าข้าต้องทำได้มากแค่ไหนถึงจะดีพอ ข้าต้องท่องตำราได้ก็เล่ม ต้องเรียนรู้มารยาทถึงระดับไหน ข้าถึงจะเหมาะสมกับสกุลฟาน”

คำถามนั้นยากที่จะตอบ หลีมามาไม่คิดว่าจะได้ยินคำถามทำนองนี้ แค่ไหนถึงจะเหมาะสม เด็กคนนี้คือคนสกุลฟาน สายเลือดที่แท้จริงของสกุลฟาน แต่นางกลับต้องมองหาวิธีการที่จะได้รับการยอมรับในบ้านของตน แม้ว่าใบหน้าของหลีมามาจะสงบนิ่ง แต่ใจของนางก็มีความรู้สึกเช่นกัน

“ทำไมถึงถามเช่นนั้นล่ะเจ้าคะ”

“ข้าแค่...อยากรู้ว่าตัวเองต้องทำให้ได้แค่ไหน ปลายทางของข้าอยู่ที่ใด” เด็กหญิงก้มลงมองมือตนเอง ยามนี้มือของนางเริ่มนุ่มเนียนขึ้น ผิวขาวขึ้น และดูมีเนื้อหนังมากขึ้น แต่เมื่อเทียบกับเด็กหญิงที่นางได้เห็นตอนนั้น นางก็ยังไม่ดีพอ ต้องดีมากกว่านี้ ต้องแข่งขันกับคนอื่นเพื่อความรักของบิดามารดาผู้ให้กำเนิดเช่นนั้นหรือ

“ข้าเองก็ไม่รู้เจ้าคะ คุณหนูควรคิดว่าการเรียนรู้นั้นไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ต้องเปรียบเทียบกับใคร ท่านแค่ต้องดีขึ้นกว่าวันที่ผ่านมาเสมอ”

“หมายความว่า...ไม่ว่าข้าจะเรียนรู้อะไรก็อาจไม่ดีขึ้นหรือไม่ ดีกว่าตัวเองในวันที่ผ่านมา แต่ก็ยังดีไม่พอ” นางเงยหน้ามองหลีมามา ดวงตาคมชัดกระจ่างใส แววตาที่มองอย่างคนที่เห็นโลกนี้มามากมาย

หลีมามาเองก็ตอบคำถามนี้ไม่ได้ เพราะแม้แต่ตัวของนางเองก็เริ่มมีคำถามเช่นกัน

“คุณหนู...”

“หลี่มามา ข้ายังมีอีกเรื่องจะถาม”

“เจ้าคะ”

“ถ้าข้าออกไปข้างนอกหรือพบใครสักคน ข้าควรจะแนะนำตัวเองกับพวกเขาว่าอย่างไร” เด็กหญิงฉลาดยิ่งกว่าที่ใครจะคาดคิด นางอาจไม่รู้หนังสือ แต่ทักษะการเอาตัวรอดและการทำความเข้าใจกับเรื่องต่างๆ ของนางเป็นของจริง สองเดือนมานี้พิสูจน์แล้ว พยศม์ไม่ใ้กำเนิดสุขอย่างแท้จริง

หลี่มามาสูดลมหายใจลึก “ท่านคือคุณหนูเหมิงหลันเจ้าคะ”

เด็กหญิงอายุสิบสองคนนั้นยิ้ม ราวกับเยาะหยันตนเอง “เหมิงหลันไม่ใช่ฟาน แต่ยังเป็นเหมิงสินะ”

แม่เหมิงหลันจะเตรียมใจเอาไว้แล้ว แต่ก็ห้ามมิให้เจ็บปวดไม่ได้ คืนหนึ่งนางออกมาด้านนอก มองท้องฟ้าที่กระจ่างใส กระจ่างเห็นดวงจันทร์ได้อย่างชัดเจน แสงนวลอบอ้อมท้องฟ้ามืดมิดให้กลายเป็นสีครามเข้มจัด ยังได้ยินเสียงพลุแว่วมาจากที่ไกลๆ

เสี่ยวหยากับสี่อินยกน้ำชาและของหวานมากมายมาตั้งด้านนอก มองเรือน้อยใหญ่ประดับประดาด้วยผ้าแดงงาม มีป้ายคำมงคลอยู่ตามเสาเรือน

นี่คือวันปีใหม่แรกของนางในสกุลฟาน แต่คืนนี้กลับไม่มีใครอยู่ในจวน ตอนกลางวันพวกเขาเข้าไปร่วมงานเลี้ยงในวังหลวง ฟานฉิงเซียวยังได้ร่วมงานในฐานะคุณหนูใหญ่สกุลฟาน พอตกกลางคืน ทุกคนรวมถึงฮูหยินรองกับบุตรสาวก็ยังสามารถออกไปเที่ยวเล่นในเทศกาลโคมไฟเพื่อเฉลิมฉลองวันสิ้นปี

เด็กหญิงค่อยๆ ตระหนักรู้อย่างเจ็บปวด หัวใจคล้ายมีเข็มพันเล่มทิ่มแทง...นางเป็นเพียงคนนอกเท่านั้น

สาม โดดเดี่ยว

ขณะที่นางค่อยๆ เรียนรู้เรื่องราวภายนอกมากขึ้น วิชาความรู้ทั้งอักษรและมารยาทก็พากเพียรอย่างเต็มที่ แม้ใช้เวลาเพียงไม่กี่เดือนก็จดจำอักษรได้หลายตัว อาจารย์ผู้สอนกล่าวชมนางสองสามคำ นอกจากเรื่องการเรียนอักษร เรื่องมารยาทของนางก็ได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มงวดด้วยเช่นกัน หลี่มาเมื่อแรกดูต้นผู้้นคล้ายมีเมตตาอยู่บ้าง หนึ่งเดือนแรกนางฝึกแค่การยืน เดิน และนั่ง ทำทางการขยับร่างกายทั้งหมดถูกจัดระเบียบใหม่ กระทำซ้ำไปซ้ำมาอยู่เช่นนั้น คล้ายต้องการให้ฝังรากลึกเป็นจิตสำนึกส่วนหนึ่งของเด็กหญิง ภายหน้าก็กระทำได้แม่นยำกลับ

เดือนต่อมาจึงฝึกฝนเรื่องการยิ้มแย้ม การแสดงความเคารพต่อผู้ใหญ่ การแสดงความพึงพอใจต่อผู้เสมอกัน กระทั่งการกล่าวขอบคุณต่อผู้น้อย สตรีสกุลฟานต้องอ่อนหวานและนุ่มนวล มิใช่เย่อหยิ่งจนไม่เห็นหัวผู้อื่น ความปรารถนาของซูหยินผู้เฒ่านั้นคือบุตรสาวสกุลฟานต้องอ่อนโยนและเปี่ยมเมตตา เป็นคล้ายแสงจันทร์ที่อบอุ่นและเย็นตา เช่นนี้จึงเหมาะสมจะเป็นภรรยาของขุนนางใหญ่ ชายใดจะปรารถนาภรรยาผู้

แรงฤทธิ์จนเผาเรือนได้ ย่อมต้องปรารภนาสตรีนั่นแสงจันทร์อันอ่อนโยน

ขุนนางเหล่านั้นหลังจวนมิได้มีเพียงหนึ่ง ปรารภนาเพียงสตรีนางเดียว แม้แต่บุตรชายนางมริกรีใคร่ก็ต้องรับไว้ด้วยผลประโยชน์ หวังหลินผู้นั้นไซ้จะงดงามบาดตา ยิงมิใช่สตรีที่เย็นตายนามอง ทว่านางเกิดบนกองเงินกองทองสกุลหวัง เวลานั้นตำแหน่งเจ้ากรมพิธีการยังมีผู้เหมาะสมอีกคนหนึ่ง หากมิใช่เพราะสมบัติของสกุลหวังแล้ว ฟานจงป้อจะก้าวขึ้นถึงตำแหน่งนี้ได้หรือ

หากมีเงินทองและอำนาจก็ย่อมเป็นที่ปรารภนาประการหนึ่ง แต่ถ้าต้องการความรักใคร่ให้เกียรติก็ต้องเป็นเช่นแสงจันทร์ขาวผุดผ่องที่กุมใจชายในไต้หล้าเอาไว้ แม้จะแร้นแค้นเพียงใด เมิ่งหลันก็ยังมีความงามของมารดา ผีกฝนซัดเกลาลงแล้วก็ยังใช้งานได้

เพียงแต่... ฮูหยินผู้เฒ่ามีตาซึ่งในใจของตน ทุกสิ่งล้วนทำเพื่อสกุลฟานเป็นลำดับแรก

เมิ่งหลันไม่รู้ว่ที่แห่งกำลังถูกพิจารณาในฐานะสินค้ำขึ้นหนึ่ง จะ มีราคาควรค่าแก่การไ้อวดคณายนอกหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับกาฝึกฝนในช่วงเวลาที่ผ่านมา จากเด็กสาวที่ไร้การอบรมในวันนั้น ตอนนั้นแผ่นหลังที่เคยอ้อมยัดตรง มือจับตะเกียบคืบได้กระทั่งเมล็ดข้าว มารยาทบนโต๊ะอาหารคือสิ่งที่หลีมามาสนใจในยามนี้ สายตาของสาวใช้อาวุโสแหลมคม แม้ขยับผิตเพียงนิดก็ใช้ด้ามไม้ตบเบาๆ เด็กหญิงก็จะตื่นตัวขึ้นมาทันทีเช่นกัน

“ต้องทำให้เหมือนสัณฐาตญาณ แม้ยามหลับก็ต้องรักษาอาการ ภาชนะหน้าคุณหนูออกเรือนก็ต้องดูดีทั้งต่อหน้าและลับหลังสามี ไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น” สาวใช้อาวุโสกล่าวเรื่องนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อหวังให้เด็กหญิงท่องจำให้ขึ้นใจ

เด็กหญิงพยักหน้ารับคำแต่กลับรู้สึกเวทนาตัวเองอยู่ในใจ นางอายุ

เพียงเท่านี้ ไม่ทันเรียนอ่านตำราออกได้ครบถ้วน ก็ต้องคิดเรื่องออกเรือน ไปเป็นภรรยาผู้อื่นเสียแล้ว วิชาความรู้มากมายที่ต้องจำเรียนก็เพื่อความปรารถนาเพียงประการเดียว คือเป็นสตรีที่เพียบพร้อมในการออกเรือน เท่านั้น เขียนอักษร วาดภาพ เล่นพิณและกลหมาก ล้วนเพื่อให้สามีพึงพอใจและเป็นหน้าเป็นตาแก่เขาได้

นางปากกัดตีนถีบมาตั้งแต่เล็ก เอาชีวิตรอดมาได้ด้วยสองมือสองเท้าของตน คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าสตรีในสกุลขุนนางจำต้องพึ่งพาสามีไปตลอดชีวิต ยามสิ้นสามียังต้องพึ่งพาบุตรชาย ส่วนบุตรสาวนั้นเป็นเพียงเครื่องประดับชิ้นหนึ่งที่ขายออกไปเพื่อแลกกับความมั่งคั่ง

เมื่ง่หล่นมีอายุเพียงสิบสองปี แต่ความลำบากมากมายในชีวิต ก็ทำให้เติบโตอย่างเข้าใจโลกมากขึ้น โดยเฉพาะส่วนที่ว่าภายใต้ท้องฟ้าเหนือโลกหล่นมีมนุษย์หวังพึ่งได้เพียงตนเองเท่านั้น ยากนักจะหาผู้ปรารถนาดีอย่างบริสุทธิ์ใจ แม้แต่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดก็ยังมีตาซึ่งแห่งผลประโยชน์ในใจตนเช่นกัน

โชคดีข้างกายยังมีสีอื่นกับเสี่ยวหย่า เมื่ง่หล่นไว้ใจสีอื่นมากที่สุด นางไม่ค่อยพูดแต่เมื่อพูดแล้วก็ล้วนแต่เป็นเรื่องสำคัญ ทั้งแนะนำหรือกล่าวเตือนด้วยมองประโยชน์ของนางเป็นใหญ่ ส่วนเสี่ยวหย่านั้นยิ้มแย้มแต่ปากเปราะ เพียงแต่เรื่องในเรือนเล็กไม่มีให้นางพูด ส่วนมากจึงเป็นเรื่องภายนอกเรือนมากกว่า ใครจะไปใครจะมาเสี่ยวหย่ารู้ดีที่สุด คนเช่นนี้เด็กหญิงรับฟังแต่ไม่เก็บมาใส่ใจ

เมื่อแรกมาปรารถนาว่าจะพึ่งพาบิดามารดา บัดนี้เรียนรู้แล้วว่า มีเพียงสองแขนสองขาและหนึ่งหัวเท่านั้นที่นางจะพึ่งพาได้จริง นางจึงพากเพียรจำเรียนอย่างหนัก ไม่หลับไม่นอน เพราะเด็กหญิงเองก็มีความคิดบางประการเช่นกัน นางอยู่ที่นี้ย่างเข้าเดือนที่สามแล้ว กลับเหมือนไม่มีตัวตน ไม่เคยได้ร่วมโต๊ะอาหาร แม้แต่วันปีใหม่นางก็ไม่เข้าร่วมฉลอง อีกทั้งพวกเขายังไม่เคยพูดว่าวันใดจะยอมรับนางในฐานะบุตรสาว

เสี่ยวหยาศึกษาแล้วว่าด้านนอกมีข่าวลือ เมื่อวันงานเลี้ยงปีใหม่ในวังหลวง อี้กั๊ยเฟยผู้เป็นพระสนมคนโปรดของฮ่องเต้ แม่แต่ฮ่องเฮาก็ยังต้องไว้หน้านางอยู่สามส่วน ข้างกายมีโอรสองค์หนึ่งที่ฉลาดเฉลียวและสุขภาพอ่อนโยน มีพระชันษาราวสิบห้าปี ใกล้ถึงวาระต้องแต่งงาน จู่ๆ ในคืนนั้นก็เรียกตัวฟานฉิงเซียวก้าวเข้าไปหา ประทานกำไลหยกมาวงหนึ่ง กล่าวกันว่า เป็นของขวัญที่สวมติดกายมาตั้งแต่เป็นพระชายาก่อนที่ฮ่องเต้จะขึ้นครองราชย์

สิ่งนี้คือการประกาศชัดว่าคุณหนูใหญ่สกุลฟานมีผู้จับจองแล้ว ฐานะของฟานฉิงเซียวไม่มีวันตกต่ำอีกเป็นอันขาด เรื่องจะประกาศว่านางเป็นตัวละครที่ยิ่งกระทำได้ ดวงตาของเมิ่งหลันพลันมีตมิดแล้วก็กลับมาสว่างเช่นเดิม

ตำรามากมายที่ได้อ่านในช่วงเวลาแค่ไม่กี่เดือน กลับทำให้นางเรียนรู้เรื่องราวภายนอกมากมาย เล่ห์กลอาจไม่เท่าทัน แต่การอ่านคนนั้นไม่ยากจริงๆ สกุลฟานนั้นมีฟานจงบ่อที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในสายสกุลฟานเจ็ดชั่วอายุคน หากฟานฉิงเซียวออกเรือนเป็นชายเอกขององค์ชายเจ็ดได้ อนาคตสกุลฟานก็ยิ่งทะยานฟ้าขึ้นไปอีกชั้น พวกเขาจะทอดทิ้งนางได้อย่างไร ข้าทิ้งแล้วยังก่อให้เกิดเรื่องฉาวโฉ่เช่นนี้ หวังจะนำบุตรสาวจากชนบทไปแทนที่ยังไม่อาจทำได้

เมิ่งหลันอายุยังน้อยแต่ผ่านโลกมามาก บัดนี้ถูกขัดเกลาคด้วยความรู้ ดวงตาก็เริ่มกระจ่างชัดมากขึ้น ยิ่งเข้าใจความเป็นไปของโลกมากขึ้น ความหวังที่จะได้รับความรักจากบิดามารดาในวันยังจิตจางห่างเหินไปจากใจของนางเช่นเดียวกัน พวกเขามีตาซึ่งในใจ นางเองก็มีเช่นกัน

คืนหนึ่งในฤดูหนาวหลังจากผ่านพ้นปีใหม่มาได้สักพัก กิจกรรมที่เมิ่งหลันชื่นชอบก็คือการออกมาด้านนอก มองท้องฟ้ากระจ่างใส นางไม่เคยได้ก้าวเท้าออกจากจวนสกุลฟาน ไม่รู้ว่ายามนี้โลกภายนอกนั้นเป็นอย่างไร อิสระเดียวที่ไขว่คว้าได้ก็คือการมองท้องฟ้ากว้างใหญ่ อาบได้แสงดาวและ

ดวงจันทร์ นางรู้จักดวงดาวมากมาย ยามเล็กบิดาที่เป็นเพียงคนตัดฟันจับ นางนั่งบนตัก เขาก็ขึ้นไปบนฟ้าบอกว่าดวงดาวเหล่านั้นคือเครื่องบอกทิศทาง เขาที่ต้องเข้าไปตัดต้นไม้บางครั้งกลับมาค้ำมีดหรือต้องค้างแรม ก็อาศัย ดวงดาวเหล่านั้นนำทางกลับบ้าน

จินชิง² สว่างที่สุ่มักขึ้นอยู่เหนือบ้านของนางในยามค่ำ แต่เมื่อพบ มันในยามเช้า ก็จะอยู่ทางเดียวกับที่ดวงอาทิตย์จะพ้นขอบฟ้า บิดาอาศัย ดาวดวงนั้นนำพาเขากลับบ้านเสมอ ไม่รู้ว่าคนชั้นสูงเรียนรู้อะไรเรื่องนี้กันบ้าง หรือไม่

เด็กหญิงถูกห่อด้วยเสื้อผ้าหนาทึบ ลานหน้าเรือนมีเก้าอี้เอนตัวหนึ่ง โต๊ะอีกตัวหนึ่งสำหรับวางน้ำชาและขนม ลีโอนถือโคมไฟข้างกายนาง เสี่ยว- หยาคอยรินน้ำชาให้อีกด้าน พวกนางยืนฟังนางเล่าเรื่องดวงดาว หากไม่พูดคุยกับพวกนางเสียบ้าง เมื่งหลับก็กลัวว่าตนจะกลายเป็นใบ้

ทว่าในความสงบของค่ำคืนนั้นกลับได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากอีกด้าน เมื่งหลับหันไปมองด้วยท่าที่สงสัย ในยามนี้ผู้คนส่วนใหญ่หลับไหลกันหมด แล้ว ตั้งแต่นางมาอยู่ที่นี้ก็ไม่เคยพบใคร ในเวลานี้ ลีโอนฝากโคมไฟในมือให้ เสี่ยวหยาชณะที่นางเดินออกไปดู ครู่หนึ่งก็หยุดนิ่ง

สองศีรษะขนาดเล็กโผล่ออกมา...หนึ่งชายหนึ่งหญิง “คุณหนูใหญ่ คุณชายสาม”

เมื่งหลับลุกขึ้น ที่แท้คนที่แอบเดินไปไหนมาไหนในยามวิกาลก็คือ สองพี่น้องสกุลฟาน ฟานฉิงเซียวกับฟานฉิงหลง นางมองข้ามพวกเขาไปด้านหลัง แต่กลับไม่พบสาวใช้สักคน เกรงว่าสองพี่น้องจะแอบออกมาโดยไม่ได้ บอกใครเสียแล้ว ฝ่ายนั้นยังจับมือกันแน่นด้วยท่าทางแปลกใจ ไม่คาดคิด เช่นกันว่าจะได้พบคนที่ยังไม่หลับที่นี้ ในมือของเขามีเพียงตะเกียงไฟขนาดเล็กที่พอจะส่องให้เห็นทางเท่านั้น

² ดาวศุกร์

“พวกเจ้ามาทำอะไรที่นี่” บางทีนี่อาจเป็นครั้งแรกที่พี่น้องได้สนทนากัน “ทั้งยังมาโดยไม่มีคนติดตาม คิดจะทำอะไร”

ฟานฉิงหลงมองเด็กหญิงที่อยู่เบื้องหน้าเขา ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบกันตอนที่นางกลับมา เขาก็ไม่ชอบนางมาโดยตลอด มือที่จับฟานฉิงเซียวเอาไว้กระชับแน่นขึ้น เขาเติบโตมาลิบปีกับพี่สาวคนนี้ นางคือคนที่เขารักและรักเขามากที่สุด แต่วันหนึ่งทุกคนกลับบอกอานางไม่ใช่พี่สาวของเขา เด็กชายจะทนได้อย่างไร ตั้งแต่เริ่มเขาก็ตั้งแง่กับเด็กคนนั้นแล้ว ยิ่งได้พบนาง ได้เห็นพฤติกรรมต่างๆ ของนาง ก็ยิ่งรู้สึกไม่เหมาะสมจะเป็นพี่สาวของเขาเลยแม้แต่น้อย

หลายเดือนผ่านไปเขาเกือบลืมตัวตนของสตรีตรงหน้า คิดไม่ถึงว่าเมื่อกลับมาพบกันอีกครั้ง...นางจะดูดีขึ้น แก้มนั้นเต็มไปด้วยเนื้อ เส้นผมเริ่มดำสลับอีกครั้ง มิใช่เหลืองแห้งอย่างตอนแรกเจอ ร่างของนางในชุดหนักกลับดูคล้ายภาพวาดเด็กในม้วนภาพ ดวงตากระจ่างราวกับดวงดาว

ฟานฉิงหลงนั่งมองอยู่ครู่หนึ่ง หัวใจของเด็กชายเต็มไปด้วยทิวติต่อให้นางดีกว่านี้ก็ไม่าจดีกว่าพี่สาวข้างกายได้ เขายินบงพี่สาวที่สูงกว่าตนเอาไว้

“ข้าแค่ผ่านมาเท่านั้น ใครจะรู้ว่าเจ้พบเจ้าที่นี่ ข้าคิดว่าเจ้าจะอยู่ในเรือนรับรอง ไม่ใช่...เรือนผีสิงด้านหลังจวนเช่นนี้”

“เรือนผีสิงเช่นนั้นหรือ” คำกล่าวของเด็กชายทำให้นางอดแปลกใจไม่ได้จริงๆ ดูเหมือนว่าสถานะของนางในจวนแห่งนี้จะต้อยต่ำกว่าที่คิดเอาไว้ แม้แต่เรือนรับรองก็ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้ เมื่งหลันยืมเยาะตนเองครั้งหนึ่ง “แล้วนี่พวกเจ้ากำลังจะไปที่ไหน มันมืดแล้ว กลับไปเถิด”

“ที่นี่เป็นจวนของบิดาข้า ข้าจะไปไหนมาไหนจำต้องขอใครด้วยหรือ” เขากล่าวด้วยท่าที่มั่นใจ เต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง “ข้ากับพี่สาวจะไปไหนมาไหนไม่เคยต้องขอใคร แต่เจ้า...คงไม่สามารถออกไปไหนมาไหนได้สินะ ท่านพ่อท่านแม่คงไม่กล้าปล่อยเจ้าออกไป เพราะกลัวว่าถ้าคนอื่นรู้ตัวตน

ของเจ้าแล้ว พวกท่านจะอับอาย”

เด็กชายคนนี้ได้เรียนรู้ถ้อยคำมากมายจากบ่าวรับใช้ของพวกเขา คนเหล่านี้วังแล้วก็นินทาเจ้านาย ไม่น่าแปลกใจเลยหากพวกบ่าวจะปลุกฝังความคิดที่ร้ายกาจเช่นนี้ให้แก่เด็กชาย

“เหตุใดต้องอับอาย เจ้าไม่คิดหรือว่าพวกเราดูเหมือนกัน”

ฟานฉิงหลงทำริมฝีปากคว่ำ “ข้าไม่เหมือนกับคนสกปรกอย่างเจ้า บางทีอาจเป็นแค่การเข้าใจผิด คนอย่างเจ้าจะเป็นสายเลือดสกุลฟานได้อย่างไร”

เมิ่งหลันหันไปมองเด็กหญิงที่มาพร้อมกับเขา เด็กคนนั้นก้มหน้าด้วยท่าทางเขินอาย ไม่กล้าสบตากับนางตรงๆ แต่เมื่อได้มองอย่างใกล้ชิด เมิ่งหลันก็พบว่าอีกฝ่ายนั้นสมกับเป็นทายาทสกุลขุนนางจริงๆ นางดูบอบบาง ผิวขาวราวกับหิมะ เส้นผมดำขลับกลืนหายไปไนรัตติกาล นั้นแสดงว่าสายเลือดอาจไม่ได้กำหนดทั้งหมด เมื่อได้รับการดูแลที่ดี ผู้คนย่อมแตกต่างกันออกไปได้เช่นกัน

ฟานฉิงเชี่ยวชาญคือบทพิสูจน์ของสายเลือดและการเลี้ยงดูที่ดี นางไม่เหมือนมารดาที่เจ้าอารมณ์ ร้ายกาจ และชอบทรมานผู้อื่นเพื่อระบายอารมณ์ โกรธอยู่เสมอ แต่บางทีนางอาจเหมือนบิดาของตนเอง ท่านพ่อมีจิตใจดี เยือกเย็น และปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างอ่อนโยน

“คุณหนูใหญ่ ยินดีที่ได้พบ” สุดท้ายก็เป็นเมิ่งหลันที่เอ่ยขึ้นมาก่อน

“อย่า...อย่าเรียกข้าเช่นนั้น ข้ารู้ว่าท่านไม่ชอบข้า ข้าก็ไม่ชอบตัวเองเช่นกัน”

ฟานฉิงเสียวก่ลาวด้วยท่าทางเศร้าสร้อย บางครั้งนางอาจรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้รู้สึกแยที่ได้พบคนที่เข้ามาแทนตัวเอง ยืนอยู่บนความหวาดระแวงว่าเมื่อใดที่นางจะถูกขับไล่ออกไป บัดนี้ได้เห็นแล้วว่าเด็กหญิงที่เคยดูแย่มากในวันนั้นกลับกลายเป็นเด็กที่ดูดีขึ้นเช่นนี้ สถานะของนางจะยังมั่นคงอีกหรือไม่

“เจ้ารังแกพี่สาวของข้า” เด็กชายคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แต่เด็กหญิงที่อยู่ด้านหลังดึงเขาเอาไว้

“อย่าๆ คุณหนูไม่ได้ทำอะไรข้าเลย เราแค่ต้องรีบไปที่ครัวไม่ใช่หรือ” คนที่ถูกรังแกไว้ขัดใจ เขายังชี้หน้านาง “เจ้าจำเอาไว้ ข้าไม่เอาเรื่อง เจ้าก็เพราะพี่สาวหรอกนะ” จากนั้นเขาก็จับมือของพี่สาว พยายามจะเลี้ยวไปอีกด้านหนึ่งเพื่อเดินผ่านไปที่ครัว

“อย่าไปตอนนี้จะดีกว่า ทางเดินชำรุดเมื่อไม่กี่วันก่อน พวกเขายังไม่ได้ซ่อม เตี่ยพวกเจ้าจะสะดุดล้ม” เมิ่งหลันเอ่ยเตือน นางเดินเล่นแถวนี้ทั้งวัน พบจุดชำรุดมากมาย แต่เพราะเป็นส่วนของสาวใช้จึงไม่มีใครใส่ใจ จะซ่อมแซม ตอนนี้ท้องฟ้ามืดแล้ว หิมะก็ยังละลายไม่หมด พวกเขาอาจก้าวพลาดได้ แม้ว่าจะมีโคมไฟมากมายก็ตาม

ถึงอย่างนั้นก็ยากที่พวกเขาจะเชื่อคำเตือน โดยเฉพาะฟานฉิงหลงที่ดื้อรั้นอย่างยิ่ง เด็กชายคนนั้นไม่ได้สนใจแล้วรีบเดินจูงมือพี่สาวออกไปทันที เมิ่งหลันนับใจไม่ทันถึงสิบก็ได้ยินเสียงร้องเสียงแล้ว นางถอนหายใจ ตอนนั้นสาวใช้ที่อยู่ด้านในก็ออกมาพร้อมกับโคมไฟ

“ไปดูพวกเขา น่าจะหกล้ม” นางบอกสั้นๆ กับเสี่ยวหยา ให้พวกนางถือโคมไฟเดินตามมา

พวกนางรีบออกไปดูจนเห็นว่าคุณชายสามและคุณหนูใหญ่หกล้มอยู่ข้างทาง ข้อเท้าของเขาคงพลิกแล้วก็พากันล้มลงไปทั้งคู่ ตอนกลางวันพวกสาวใช้ต้องเดินอย่างระมัดระวัง แต่ตอนนี้มืดแล้วจึงยากที่จะมองเห็น

“คุณชายเป็นอย่างไรเจ้าคะ” เสี่ยวหยารีบรุดเข้าไปดูอาการ ขณะที่สื่อินถูกเจ้านายใช้ให้ออกไปตามคน

ฟานฉิงหลงและฟานฉิงเซียวร้องไห้ พวกเขาเจ็บหัวเข่าตอนที่ล้มลงกับพื้น เมิ่งหลันหายกลับเข้าไปในเรือนของนาง ไปเอาน้ำสะอาดออกมาเพื่อล้างแผลให้พวกเขา ก่อนมองดูเลือดที่ไหลออกมา น้ำตาของเด็กชายก็ไหลอาบแก้ม พอโดนเอาน้ำเย็นราดลงไปเขาก็ยิ่งร้องออกมา

“ต้องทำความสะอาดแผลก่อน” นางอธิบายอย่างใจเย็น นั่นคือเรื่อง
ที่เด็กหญิงเรียนรู้ด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะเจ็บแค่ไหนนางก็ต้องดูแลตัวเอง ไม่มี
หมอหรือยาดีอันใด ท้ายที่สุดคนยากจนต้องอดทนให้ได้ ไม่สบายก็ต้อง
อดทน แขนขาหักหรือบาดเจ็บหากไม่ถึงตายก็ไม่อยากจะไปพบหมอ พวกเขา
เขาจึงเรียนรู้ที่จะดูแลตัวเอง เพื่อไม่ให้แผลเน่าต้องล้างแผลให้สะอาดทันที
จากนั้นนางก็หันมาทำความสะอาดข้อเท้าของฟานฉิงเซียวที่ครูดกับหิน

“เจ็บนิดหน่อยเท่านั้น”

เสียงร้องของเด็กหญิงดังขึ้นทันที เมื่องลั่นเข้าใจว่าอีกฝ่ายเจ็บ แต่
นางก็ต้องล้างแผลให้สะอาด ทว่าในขณะที่นางกลับถูกผลักออกไป

ร่างสูงใหญ่เหมือนภูเขาคืบคืบห้องฟ้ากัมลงอุ่มบุตรสาวขึ้นมา ขณะ
ที่อีกร่างหนึ่งในชุดงามอุ่มบุตรชายที่ร้องไห้เอาไว้ในอุ่มแขน บิดาอุ่มบุตร
สาว มารดาอุ่มบุตรชาย พวกเขาปลอบโยนเด็กสองคนที่กำลังร้องไห้ พอ
เห็นว่ามียรอยเลือดที่เสื้อผ้าก็ยิ่งเจ็บปวด โดยเฉพาะสีหน้าของใต้เท้าฟานที่
ดูไม่ดีนัก

“เกิดอะไรขึ้นที่นี่”

ฟานฉิงเซียวเกร็งไปทั้งร่าง นางไม่กล้าตอบคำถามของบิดา เกรงว่า
สุดท้ายจะเป็นตัวเองที่ต้องแบกรับหม้อดาเอาไว้ ต่อให้ฟานฉิงหลงเป็นคน
ชวนนางออกมา แต่นางก็สมัครใจติดตามเขาออกมาโดยไม่ได้ห้ามปราม
นางเป็นบุตรสาวนอกสายเลือด เจ็บแล้วก็ช่างเถิด แต่อีกฝ่ายเป็นบุตรชาย
แท้ๆ เพียงคนเดียวของพวกเขา บาดเจ็บเช่นนี้ยากจะแบกรับได้ เด็กหญิง
จึงเสียบปากสงบคำไม่กล้าเอ่ยอันใด

ฟานฉิงหลงเองก็กลัวความผิดที่แอบพาพี่สาวหนีออกมา เพราะแค่
ต้องการหาของกินเล่นสนุกเท่านั้น นี่ไม่ใช่ครั้งแรก เขามีวิธีการมากมาย
ในการแอบออกมาให้รอดพ้นสายตาสาวใช้ ทุกครั้งก็ราบรื่นด้วยดี แต่วัน
นี้กลับไม่ราบรื่นอย่างที่คิด มีเพียงตัวแปรเดียวเท่านั้นที่ผิดแปลกในครั้งนี้

“เป็นนาง...นางทำให้พวกเราหกล้ม” เด็กชายชี้นิ้วไปที่พี่สาวในสายเลือดของเขา

เมื่งหันตกลับมองไม่เห็นเธอแล้ว แม่เพียงคิดจะแก้ตัวก็ไม่ทันแล้ว เมื่อโดนฝ่ามือใหญ่ของฟานจงป้อพัดเข้าที่ไหล่เต็มแรงจนนางเซ่อออกไป แม่จะมีเสื้อผ้าหนาหุ้มร่างเอาไว้ แต่ความรู้สึกที่นางสัมผัสได้มิใช่เพียงความเจ็บปวดทางร่างกาย ทั้งที่คิดว่าเคยชินแล้ว แต่กลับไม่ได้ชินซาเช่นที่คิด

เด็กหญิงงยหน้ามองพวกเขา บิดาในสายเลือดที่ชิงชิง มารดาที่ผิดหวังจนเมินหน้าหนี ครูหนึ่งก็อยากหัวเราะออกมา

นางนับเป็นตัวละครไรกันแน่ในนวนิยาย

เรื่องนี้ไม่ซ้ำก็รู้กันไปทั่วทั้งจวน มีเพียงเรือนสุหยินผู้เฒ่าเท่านั้น หลี่มามารู้ตั้งแต่ยังไม่รุ่งสาง แต่เก็บคำเอาไว้ รอจนสุหยินผู้เฒ่าล้างหน้าทำความสะอาดร่างกายแล้ว จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เจ้านายรับฟังด้วยอาการสงบ ตลอดการเล่าเรื่องนั้นสุหยินผู้เฒ่าส่ายหน้าสองครั้ง ครั้งแรกเมื่อได้ยินว่าสองพี่น้องออกไปเที่ยวเล่น อีกครั้งเมื่อได้ยินว่าบุตรชายลงมือกับเมิ่งหลันอย่างไร

“ตอนนั้นนางเป็นอย่างไร”

“ได้ยินว่านายท่านสั่งให้กักบริเวณเอาไว้ในเรือนเจ้าค่ะ คนในห้ามออก คนนอกห้ามเข้า บ่าวอยากไปดูว่าคุณหนูเป็นอย่างไร นายท่านเคยเรียวนรยุทธ์ แม่สวมเสื้อผ้าหนาหลายชั้น แต่คุณหนูบอบบางปานนั้น คงซ้าไม่น้อย” หลี่มามากล่าวเจตนาของนาง ที่แท้ทั้งหมดเพราะมีใจหวังเด็กหญิงคนนั้น

สุหยินผู้เฒ่าเองก็เข้าใจ พยักหน้ารับคำแล้วล้วงมือเข้าไปในลิ้นชักเล็กข้างเตียง หยิบเอาตลับยาออกมา “เอาไปให้นาง ถ้าไม่เจ็บหนักก็บอกว่าตอนบ่ายให้มาพบซ้า”

หลี่มามากล่าวความกังวล เช่นนี้ก็หมายความว่าสุหยินผู้เฒ่ามีวิธีการ

จัดการเช่นเดียวกัน นางรับของแล้วก็รีบไปที่เรือนด้านหลังทันที

คนด้านหน้าเรือนจะขัดขวางใครก็ได้ แต่ไม่อาจขัดขวางหลี่มามาได้

จริงๆ แล้ววันเชี่ยยี้ดถือเรื่องความกตัญญู แม้ฟานจงป้อจะเป็นหัวหน้าสกุลฟาน แต่เหนือเขาขึ้นไปยังมีฮูหยินผู้เฒ่า อำนาจภายในจวนไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเอ่ยถามนางก่อน แม้แต่ฮูหยินใหญ่ก็ไม่กล้าขัดใจแม่สามี เมื่อสาวใช้ส่วนตัวฮูหยินผู้เฒ่ามาเยือน พวกเขาจึงต้องเปิดทาง

ภายในเรือนนั้นเงียบ เลี้ยวหย่าทำความสะอาดเรือนอยู่ด้านหน้าท่าทางของนางกังวลใจ พอเห็นหลี่มามาก็รีบเข้าไปทักทาย ฝ่ายนั้นรู้ว่าเลี้ยวหย่าช่างพูดจึงเอ่ยถามเรื่องเมื่อคืน พอได้ยินทุกอย่างแล้วก็ถอนหายใจ สายตาที่ทอดมองเด็กหญิงในห้องอ่านหนังสือยิ่งเวทนามากขึ้น

คุณชายน้อยใช้เพียงเคยแอบหนีออกมาที่ไหน จับได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่เพราะถูกเอาอกเอาใจแต่เด็ก จึงไม่มีใครทำอะไรได้ วันนี้ก็แค่หนีออกมาอีกครั้งแล้วบังเอิญทกล้ม กลายเป็นว่าเมิ่งหลันที่เตือนด้วยความปรารถนาดี กลับถูกโยนให้เป็นผู้ร้าย ถามว่านายท่านรู้หรือไม่ นางก็ว่า...เพียงแต่ในใจคงอยากหาทางกตบุตรสาวคนนี้ให้นางตระหนักถึงฐานะของตน เพียงแต่มากเกินไปหรือไม่เท่านั้น

“หลี่มามา” เมื่อได้ยินเสียงคน เมิ่งหลันที่กำลังก้มหน้าก็เงยมอง เอ่ยทักนางด้วยรอยยิ้ม

สาวใช้อาวุโสกลับรู้สึกว่าร่าเริงของนางลูกชั้น เด็กคนหนึ่งถูกบิดาทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ เดิมทีควรบอบช้ำเจ็บหนักนั่งร้องไห้อยู่มิใช่หรือ แต่นี่กลับทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตื่นเช้าขึ้นมาอ่านหนังสือ ทั้งยังยิ้มให้นางได้อีก มิใช่ลัทธิญาณว่าไม่เป็นอะไร แต่เกรงว่าหัวใจจะด้านชาเสียแล้ว

“ฮูหยินผู้เฒ่าเพิ่งทราบข่าวเมื่อเช้า จึงให้บ่าวเอาตลับขามาให้เจ้าคะ คุณหนูถอดเสื้อออกให้บ่าวทายนะเจ้าคะ ยานี้เป็นของดี ได้พระราชทานมาจากในวัง เป็นตำรับเดียวกับที่พระสนมใช้” นางกล่าวสรรพคุณมิใช่เพราะ

ต้องการให้เชื่อในตัวยา แต่เพื่อให้เด็กหญิงได้รู้ว่าจะอย่างน้อยที่สุดนางยังได้
รับความเมตตาจากสูหยินผู้เฒ่า

“ไม่ได้เจ็บมากเจ้าคะ” เด็กหญิงเปลือยจับตรงที่ถูกตี อันที่จริงเมื่อคืน
ไม่ได้รู้สึกถึงความเจ็บ จนเช้าถึงรู้สึกเจ็บเล็กน้อย

“ขอว่าดูก่อนเจ้าคะ” หลี่มามาบังคับ

เมื่งหลับใหลทางซัดซินจึงให้ผู้อื่นที่อยู่ด้านข้างช่วยถอดเสื้อออกทีละชั้น
จนกระทั่งเหลือเพียงเสื้อซับในสีขาวตัวบางเท่านั้น สาวใช้อาวุโสมองเห็น
รอยแดงซ้ำที่ต้นแขน สีหน้าของนางไม่ค่อยสู้ดี แม้ว่าไม่ได้ซ้ำมากนัก แต่
ก็ต้องนึกถึงว่าเวลานี้อากาศหนาว คุณหนูเมื่งหลับสวมเสื้อผ้าหลายชั้นยัง
แดงซ้ำเพียงนี้ นายท่านไม่ได้ผ่อนแรงเลยหรือ แม้กระทั่งกับบุตรสาวใน
สายเลือดก็ตาม ดูที่ว่าเมื่อคืนเด็กหญิงคงเจ็บปวดไม่น้อย

คล้ายว่าเมื่งหลับจะอ่านสีหน้าของหลี่มามาได้ นางกลับยิ้ม “เมื่อคืน
เข้านอนไม่ทันรู้สึกเลยเจ้าคะ ตื่นขึ้นมาก็เจ็บเล็กน้อย”

“เล็กน้อยเท่านั้นหรือเจ้าคะ”

ครั้นฟังคำพูดที่ไม่เชื่อถือเด็กหญิงก็พยักหน้ารับ ขณะที่ยกฝ่าย
ปล่อยให้หลี่มาช่วยทายาให้

“แต่ก่อนตอนที่ยังทำงานในร้านขายหมู ข้าก็โดนตีมาไม่น้อยนะ
เจ้าคะ บางคราวหนักหน่อยก็โดนเหล็กที่เอาไว้แทงคอกหมูตี ตอนนั้นโดนตี
เพราะว่าข้าทำถังใส่เลือดหมูหก ถ้ำแกกำลังฆ่าหมูก็ใช้เหล็กในมือเขตีหลาย
ครั้ง แผลเท่านั้นไม่นับว่าเป็นอันใดหรอกเจ้าคะ”

นางกล่าวเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่ผู้ฟังล้วนแสดงหูด้วยความ
เจ็บปวด เด็กคนนี้เป็นความยากลำบากมากมายกว่าที่คิดเอาไว้ เมื่อกลับ
มาถึงบ้าน แม้มีญาติที่บิดาเป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่ กลับต้องเผชิญหน้ากับความ
อคติเช่นนี้อีก ทว่าหลี่มามาเป็นเพียงสาวใช้ ถึงอยากจะทำดีก็ไม่อาจพูดได้

พอทายาเสร็จแล้วก็เอ่ยคำสั่งอีกประการหนึ่ง “สูหยินผู้เฒ่าเรียก
คุณหนูไปพบตอนบ่ายนะเจ้าคะ”

“ข้าถูกสั่งกับบริเวณ”

“เมื่อมีคำสั่งสูญหินผู้เฒ่า ตอนบ่ยบ่าวจะมารับคุณหนูด้วยตัวเอง
เจ้าค่ะ”

ไม่นานนางฟานจงป้อก็รู้เรื่องที่สูญหินผู้เฒ่าเรียกพบเมิ่งหลันเช่นกัน

เมื่อเขาสั่งกับบริเวณ แต่มารดา กลับเรียกนางออกไปพบ เท่ากับลบล้างคำสั่งเดิมของเธอ แม้จะหงุดหงิดแต่ก็ไม่กล้าพูดอะไร ในใจของเขายังเคารพมารดา ที่ผ่านมารุ่งเรืองได้ก็ด้วยคำของมารดา จึงคิดว่า การที่มารดากระทำเช่นนี้ย่อมมีเหตุผล ถึงเป็นเช่นนั้นก็ยังไม่ให้คนคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิด

บางทีคงเพราะเรื่องเมื่อคืนกระมัง

ฟานฉิงหลงซุกซนชอบหนีเที่ยวหลายครั้งมิใช่เขาไม่รู้ ทว่าเวลานั้น อารมณ์โกรธมีมากกว่า พระสนมอวี๋เฟิงมีรับสั่งเรียกตัวฟานฉิงเซียวก้าวิ่งหลวง ทรงเสนอให้นางเป็นสหายในชั้นเรียนเดียวกับองค์หญิงชิงฉินธิดาของสองเสათที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แม้นางกับสองเสานับเป็นศัตรู แต่การให้ฟานฉิงเซียวก้าวิ่งจกกับองค์หญิงสิบเอ็ดเอาไว้นั้นนับว่าไม่เสียเปล่า คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องจนบาดเจ็บ หากนางลุดจากเตียงไปเข้าเฝ้าไม่ได้ พวกเขาไม่ต้องเสียโอกาสเช่นนี้ไปหรอกหรือ

เมื่อโกรธย่อมต้องหาที่ระบาย ฟานฉิงหลงเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว เป็นเลือดในอกของเขาที่เลี้ยงดูมาอย่างดี มองเห็นเขาเจ็บจนน้ำตาไหลแล้วจะลงโทษก็มีได้ ฟานฉิงเซียวยิ่งไม่ควรกระทำ หากนางเจ็บจนล้มหมอนนอนเสื่อ แผนการทุกอย่างย่อมพังพินาศ เช่นนี้จึงมีเพียงเมิ่งหลันที่ต้องรับกรรม สำหรับเขา นางนั้นดูขัดหูขัดตาเป็นที่สุด การมีตัวตนนั้นทำให้ฐานะของฟานฉิงเซียวสั่นคลอน แต่ถ้าไม่รับกลับมาก็จะทำให้มารดากับไปฉิงอี่ไม่พอใจอีก

เมื่อคิดแล้วก็ไม่อาจทำสิ่งใดได้ สุดท้ายเขาก็ขึ้นรถม้าออกจากจวน

ไปทำงาน เรื่องอื่นคิดว่ามารดาคงจัดการได้อย่างเหมาะสม

ยามป่วยหลื้มามากก็ไปรับตัวเด็กหญิงที่เรื้อนด้วยตัวเอง สาวใช้

ด้านหน้าไม่กล้าห้าม สุดท้ายนางก็พาเมิ่งหลันไปพบฮูหยินผู้เฒ่าได้จริง ๆ

ด้านในเรื้อนนั้นฮูหยินผู้เฒ่ากำลังจิบชา เมื่อได้ยินเสียงรายงานของหลื้มามา ร่างของเด็กหญิงคนนั้นก็ปรากฏตัวตรงหน้า เมื่อเข้าหลังจากที่กลับมาหลื้มมารายงานความเป็นไป แม่ใจจะแข็งกระด้างเพียงใด เมื่อเห็นความยากลำบากของเด็กตัวแค่นี้ที่เป็นสายเลือดของตน ใจก็อดหลอมละลายลงเล็กน้อยไม่ได้ เพียงแต่นางซินซาเสียแล้วที่จะซ่อนความในใจของตนเอาไว้ คิดเห็นอย่างไรก็ไม่แสดงออก

นางพิจารณาเด็กหญิงตรงหน้าจากวันแรกที่ได้พบเป็นเพียงเด็กที่ขาดการอบรม ผอมแห้งผกเหลืองราวกับฟางข้าว แต่เมื่อได้กินอิ่มนอนหลับอย่างเต็มที่ บัดนี้ก็กลายเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูคนหนึ่ง เส้นผมบนศีรษะเริ่มดำขลับเงางาม สองแก้มแดงเพราะอากาศหนาว แม่ในยามที่ถูกห่อด้วยเสื้อผ้าหลายชั้นก็รู้สึกกว้างขวางม ยิ่งวันเวลาผ่านไปนางก็ยิ่งคล้อยไปจึงอ๊อ ภายหน้าย่อมเติบโตเป็นสาวงาม การที่ให้หลื้มมาไปช่วยอบรมล้วนไม่เสียเปล่าจริง ๆ

“เมิ่งหลันคารวะฮูหยินผู้เฒ่าเจ้าค่ะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าเรียกนางเข้ามาใกล้ มองดูนางอย่างพิเน็จแล้วจึงเอ่ยถาม “เมื่อคืนเหตุใดไม่บอกว่าเจ้าไม่ได้ทำ” เรื่องนี้หลื้มมาเล่าให้นางฟังแล้ว นางจึงสงสัยว่าไม่ผิดทำไมยังต้องเก็บงำ

เด็กหญิงเมยหน้าด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย แล้วก็เลือกคำพูดที่เหมาะสม “เพราะเกรงว่ายิ่งพูดจะยิ่งกลายเป็นเรื่องใหญ่เจ้าค่ะ”

“อย่างไร ไม่พูดก็เลยต้องถูกตีมิใช่หรือ”

นางจ้องมองด้วยแววตาแว่นแฉ่งไม่หวั่นไหว “เพราะนายท่านกำลังโกรธเจ้าค่ะ พูดหรือไม่พูดก็ต้องโดนตีอยู่ดี แต่พูดแล้วอาจจะโดนตีมากกว่า

เดิม กับคนที่กำลังโกรธ...เสียบเอาไว้ดีที่สุดเจ้าค่ะ”

นี่คือสิ่งที่ประสบการณ์ชีวิตสอนนาง หากพบคนที่กำลังอารมณ์ไม่ดี ยิ่งพูดแก้ต่างก็ยิ่งช่วยุเพลิงโหระของพวกเขามากขึ้น เคยมีครั้งหนึ่งนางถูกกล่าวหาว่าทำพลาดในสิ่งที่ตนไม่ได้ทำ ตอนนั้นคิดว่าเป็นตายอย่างไรนางก็ไม่ยอมรับ สุดท้ายก็ถูกเถ้าแก่ตีหลายครั้งจนใช้ขึ้น

ภายหลังเถ้าแก่พบว่านางไม่ใช่คนผิด ก็ให้เงินทำขวัญเล็กน้อย ดังนั้นการเสียบจึงปลอดภัยมากที่สุด เมื่อคืนนั้นนางก็ถูกตีเพียงที่เดียวเท่านั้น มิใช่หรือ อารมณ์ของฟานจงป้อเป็นอย่างไร เกรงว่ายิ่งเถียงก็จะยิ่งเพิ่มไฟโหระของเขา

ซูหยินผู้เฒ่าพยักหน้า เรื่องนี้มีใช้สิ่งที่สั่งสอนกันได้ แต่เป็นเรื่องของประสบการณ์ เด็กคนนี้คงเอาตัวรอดได้ดีและรู้จักถอยซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดี

“เข้ามานี่” นางเรียกเด็กหญิงเข้าไปใกล้อีกครั้ง เมื่อเข้ามาใกล้แล้ว ก็จับมือนางเอาไว้ “กัมศิระชะลง”

เมื่งหลันกัมศิระชะลงอย่างว่าง่าย เหลือบเห็นจากหางตาว่าซูหยินผู้เฒ่าหยิบบางอย่างออกมา จากนั้นก็เสียบเข้าที่ผมบนศีรษะของนาง ดูเหมือนจะเป็นหวี ส่วนหวีที่นางเสียบเอาไว้ก่อนหน้านั้นก็ถูกเอาออกไปวางไว้อีกด้านหนึ่ง เด็กหญิงไม่เห็นหวีที่ซูหยินผู้เฒ่ามอบให้เป็นอย่างไร

“ต่อไปให้ใช้หวีเล่มนี้เวลาออกมาด้านนอกเรือนส่วนตัว” นี่คือคำสั่งหลีมามาพานางมาแล้วก็พานางกลับเรือน ไม่ได้อธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งเมื่งหลันกลับมาถึงก็ได้รับรู้เรื่องจากปากของเสี่ยวหยา ที่แห้วหวีอันนี้เป็นของเถ้าแก่ที่ซูหยินผู้เฒ่ามักใช้เสียบผมเป็นประจำ บัดนี้มอบให้เมื่งหลันแล้ว ย่อมหมายความว่ายอมรับนางเป็นคนของตน ยกฐานะของเมื่งหลันในสกุลฟานมากขึ้นนั่นเอง ภายหน้าไม่มีใครรังแกนางได้ตามใจอีกต่อไป

เด็กหญิงมองดูหวีไม้ประดับหยกในมือตนด้วยความคิดหลากหลาย

ชีวิตของนางเงียบสงบ แต่จิตใจของนางมิได้สงบสุขเช่นนั้น

เรื่องที่นางได้รับหรีของสุหยินผู้เฒ่าไม่นานก็กระจายไปทั่วจวน วันหนึ่งเสี่ยวหยากลับมารายงาน พอคุณหนูใหญ่ฟานฉิงเซียวทราบเรื่องก็ร้องไห้ หรีนี้นางเคยร้องขอจากสุหยินผู้เฒ่ามาก่อน ก่อนที่ฐานะที่แท้จริงจะเปิดเผยเสียอีก แต่สุหยินผู้เฒ่าหวงของมาก ไม่ว่าจะร้องไห้อย่างไรก็ไม่ยกให้ วันนั้นก็กลับเรียกตัวเมิ่งหลันไปรับถึงเรือน เช่นนี้ใครบ้างจะทนได้ นางก็กระทำตัวเป็นตุ๊กตาร้องไห้จนกระทั่งสุหยินใหญ่ต้องยกหรีที่นางใช้มาตั้งแต่สมัยปักปันให้จึงสงบลง

เมิ่งหลันยกมือขึ้นสัมผัสหรีที่เสียบผมตนเอาไว้พลางยิ้มหยัน หากแลกได้ นางก็ยินดีจะแลกหรีนี้กับความรักของมารดา ใ้รู้ว่าฟานฉิงเซียวจะกล้าแลกหรือไม่

นับจากรวันนั้นจนถึงเดือนสี่ไม่มีใครเข้ามาวุ่นวายกับนางอีก เมิ่งหลันใช้ชีวิตอย่างสงบสุข เรียนหนังสือและมารยาทกับหลี่มามา นางไม่สนใจสิ่งใดอีกต่อไป มีเพียงเสี่ยวหยาท่านที่คอยรายงานความเป็นไปในสกุลฟานให้นางรับรู้

บัดนี้ฟานฉิงเซียวเข้าไปร่วมชั้นเรียนกับบองค์หญิงสิบเอ็ดในวังหลวงแล้ว เรื่องนี้ทำให้สีหน้าของใต้เท้าฟานดีขึ้นมาก สุหยินใหญ่ตัดเสื้อผ้าใหม่ให้นางเพื่อเข้าไปเรียนในวังหลวง ขณะที่สุหยินรองเองก็ใช้จ่ายเงินมากมายเพื่อระบายนามโอรสและความน้อยใจที่มีต่อสามี

ทั้งหมดล้วนมิได้กระทบใจของเมิ่งหลันอีกต่อไป นางเพียงแค่อรเวลาเดือนสี่แล้วมิใช่หรือ นี่ควรได้เวลาแล้ว!

สุดท้ายการรอกอยของนางก็สิ้นสุดลง สกุลฟานทั้งหมดเตรียมตัวออกเดินทางไปไหว้บรรพบุรุษที่วัด เป็นการเดินทางแบบค้ำแรม ทุกคนในจวนยอมออกไปหมด เว้นแต่คนที่ไว้ตัวตนมาตั้งแต่ต้นเช่นนาง หลี่มามา

กล่าวปลอบใจสองสามคำ แต่ใครจะรู้ว่าเมิ่งหลันพอใจกับสิ่งนี้มากที่สุด
ในคืนอันเงียบสงบที่ไม่มีเจ้านายคนใดอยู่ในจวน พวกเขาไปเฝ้าพร้อม
หละหลวม เมิ่งหลันลืมตาขึ้นในความมืด และพบว่าสี่อินยี่นรอนางอยู่ก่อน
แล้ว